

JOHN TROLAN

Lassú döfések

(regényrészlet)

'77 Augusztus 3

Mielőtt még elindult volna a pékségbe, Joeboy Daly fölébresztette a fiát, Padsert, s egyúttal Joxert is. Mindig így tett abban a hiszemben, ha Joxer nem tudja, hogyan esik fölkelni hajnalban dolgozni, akkor ő majd emlékezteti a következő legnagyobb dologra: milyen is fölébredni akkortájt.

Joxert már nem érdekelte az egész, de úgy tett, mintha sérelmezné a dolgot. Amint az apja és Padser elindultak, Joxer megfordult, feszesen a vállá köré tekert egy bolyhos pokrócot, és már ment is vissza aludni.

Noha Jimmy Dalynek saját szobája volt, messze ő volt a legzajosabb. Ahányszor csak fölkelte melózni, mindig szölongatni kezdte az anyját, miközben az Jimmy teáját és pirítósát készítette. „Anyá? Anyá?”

„Mit izgágáskodsz?”

„Nem találok tiszta alsógatyát.”

„Mi gond van azzal, amit hordasz?”

„Majdnem egy hetes!”

„Fordítsd ki!”

Jimmy berontott Joxer szobájába, s fosztogatni kezdte a ruhásszekrényt, ami nyikorogva tárult ki; Joxer vagy Padser alsójai után matatott.

E közbjáték nem térítette el Joxert némi továbbalvástól, az ágy bármelyik részén találja is meg azt, de, mondjuk, ezen a különleges reggelen már nem sokkal Jimmy távozása után kikecmergett az ágyból. Meg is lepte konyhában ücsörgő anyját, aki éppen réztárgyakat fényezett egy bádogdoboznyi Brasso és Jimmy egyik kopott gatyája segítségével. Mosolyogva hallgatta munka közben a rádiót.

„Ugye nem azt a szaršágot hallgatod már megint?”

„Ne beszélj így a Jóistenről, fiam. Szerencsétlenné tesz.”

„A Jóisten? Ilyesmire már rég nem jó. Tudod, kicsoda ő? Semmi egyéb, mint a Katolikus Egyház ötlete a szeplőtelen fogantatásra, egy eszköz, hogy boldoggá tegye és otthon tartsa írország összes vén szatyrát.”

„Jézus Szent Szívére! Állítom, az embereknek már évekkel az égbe jutásod előtt el kell kezdeniük imádkozni érted, ha én már nem leszek, hogy megtehessem.”

„Hát, akkorra én már rég elpatkolok, úgyhogy mit se fog számítani. Föltennéd a teáskannát?”

Mrs Daly visszazárta a Brasso fedelét, és fölállt megtölteni a kannát. „Miért nem ugrasz le venni pár szelet krémtortát, amíg elkészíték két csésze kávé?” kérdezte, miközben a tárcájában turkált.

„Ma reggel nem érek rá, Anya. Mennem kell,” válaszolta Joxer a fürdőszobába menet. Anyja egészen a lépcső aljáig üldözte, s miközben azon töprengett, egyáltalán érdemes-e loholnia utána, azt kérdezte, „Valami fontos dolog miatt mész el?”

„Majd elmondom,” mondta Joxer, miközben elég határozott mozdulattal csukta magára a fürdő ajtaját ahhoz, hogy lentmaradásra biztassa anyját.

Tudta, valami egészen rendkívüli dologról lehet szó, ha mosakodásra adja a fejét. Sőt, meg is fürdik! Hallotta a víz csobogását. „Süssek neked egy szelet szalonnát?” kiáltott be, de Joxer nem válaszolt.

Joxer tudta, így is úgy is kisüt néhány szelet szalonnát. Alaposan, de gyorsan sikálta magát végig, először a haját mosta meg, azután szappanos vizet fröcskölt porcos füleibe és környékükre, feszes nyakára, hónaljába, melleire, a hastájékra, ölére, végig csontos, vékony lábaira, végül pedig lábujjainak közei következtek. Néhány ügyes mozdulattal szárazra törölte magát a fakéreg durvaságú törülközővel, majd a tükör előtt állva alaposan kisúrolta a fogait. Mire fölöltözve leért a lépcsőn, anyja már emelte is ki a két szelet szalonnát és a tükörtojást a serpenyőből. Az asztalon a manchester unitedes bögrében még mindig kavargott a tea.

„Inkább teát csináltam kávé helyett. Ehhez sokkal jobban illik. Szerintem a kávé csak valamelyik süteményem mellett esik jól, nem?”

„Anyu, tudom, nem szereted, ha előtted káromkodok, de akkor miért hozod ki belőlem, hogy ki a faszt érdekel?”

„Ha efféle köszönet jár ...”

„Csak azt akarom mondani, miért kell neked ilyesmin törnöd a fejed?”

„Én csak beszélgetnék. Reggeli alatt a legtöbb családban ez a szokás.”

„A bűdös picsába, hagynál végre enni?” Joxer a szalonnaszeleteket két karéj, vastagon megvajazott kenyér közé tette, jól összenyomta, majd a besózott tojássárgájába mártogatta, mielőtt beleharapott. Amikor elvette a szájától a szendvicset, egy rugalmas, inas rész nyúlt meg a fogai és a kenyér közt. Mivel nem bírta átharapni, letépte fogaival a szalonnáról, beszippantotta, majd körbenézett a konyhában. „Hol a kutya?” kérdezte félig teli szájjal.

„Vörös az ábrázatom?” kérdezte az anyja.

„Nem,” válaszolta zavartan Joxer.

„Akkor nem a seggembe bújt föl, az biztos,” mondta.

Joxer abbahagyta a rágást, és elmosolyodott. „Jezzusom, Anya, ez egy igazán ritka példány volt, tudsz róla?” Szendvicseével újra fölítatott némi tojássárgáját, s mielőtt még jól megrágta volna, lemosta a gyomrába egy korty teával.

„Szóval hová visz ez az annyira fontos út, hogy az első dolgod volt reggel megfürdeni?”

„Egy lánnyal lesz találkám, együtt ebédelünk a Greenben.”

„Remélem nem fogsz így csócsálni, ha kettesben lesztek. Az efféle szokások csak

elriasztanák. És remélem, nem az a, Isten bocsássa meg," itt rövid szünetet tartott, föltekintett az égbe, miközben ajkait lebiggyesztette, majd mondta tovább a magáét, „kibaszott riherongy Anna Connolly. Mrs Malone szólt nekem, hogy látott vele valamelyik éjjel. Jézusom, Joxer! Annyi mindenkivel összefeküdt már, hogy félnék melléállni, nehogy elkapjak tőle valamit."

„Nem, nem ő," mondta Joxer, miközben egy szelet kenyér közé próbálta befogni a tojást anélkül, hogy villát fogott volna a kezébe, és az ujjairól kezdte lenyalogatni a zsírt.

„Akkor ki?" kérdezte, majd rosszállóan csettintve nézte fia erőfeszítéseit. „Valaki, akit ismerünk?"

„Nem, southside-i."

„Úgy mondd, mintha ez garancia lenne a jellemére. Southside melyik részéről?"

„Már nem emlékszem."

„Gondolom, a Townsend Street, vagy ilyesmi. Olyasféle, aki annyi idő alatt vesz meg és ad rajtad túl, amennyi idő alatt lenyeled azt a tojást."

„Ő nem olyan. Yvonne-nak hívják."

„Igazán aranyos név. Nekem is volt egy Yvonne nevű iskolatársam. Mindenki féltékeny volt rá, mert minket mindannyiunkat Bridey-nak, Josey-nak vagy Kathleennek hívtak ... nem valakije annak az Yvonne-nak, akit ismerek? Mi az anyja lánykori neve?"

„Honnan tudjam? Mennem kell." Belapátolta az utolsó darabka kenyeret a szájába, majd leöblítette a maradék teával. „Be akarok ugrani Mikey-hoz."

Joxer fölkapta kalapját a lépcső karfájáról, megnézte magát az előszobatükörben, megigazgatott magán ezt-azt, megsimogatta a hasát, fejébe csapta a kalapot, majd füttyörészve kilépett az ajtón.

Mikey-éknál az anyja engedte be, aki, mint mindig, most is csak vihogni tudott Joxer öltözékén.

„Még mindig az ágyában van?" kérdezte Joxer rá se hederítve Mikey anyjára.

„Mindkettő," jött a válasz.

„Csak egy percre ugrottam be, mert sietek." Pillanatnyi szünetet tartott, hátha rákérdez Mikey anyja, miért. Mivel néma maradt, ő maga bökte ki. „Együtt ebédelek az új csajommal, és nem akarok elkésni."

„Neked könnyű. Nem ismeresz valakit, aki elvinne engem valahova?"

„Majd én elviszem, Mrs Mangan, csak az egész város rólunk beszélne, ugye érti, mire gondolsz?"

„Erről tegyél le, Joxer Daly. Le tudnád bűvölni a madarakat a fákról ezekkel a hatásos csizmákkal meg az egész körítéssel," mondta nevetve, majd megindult a konyha felé.

„Egy pillanatra," szólt utána Joxer, „akarja, hogy kiverjem őket az ágyukból, vagy hagyjam rá?"

„Ó, hagyd csak, addig sincsenek az utamban. Remélem, mire fölkelnek, már készen lesz az ebéd, így megúszom a reggelijük elkészítését."

Joxer fölment a lépcsőn, s kopogtatott az ajtón, mielőtt belépett. Szokás szerint először Pat nyitotta ki a szemeit. A bevett kérdés, „Van nálad anyag, Joxer?"

„Nálad szokott?"

Mikey, aki a hátán feküdt, (mellére húzva a takaró) is Joxerre sandított. Visszacskulta szemeit, majd némi szünet után azt kérdezte, „Hány óra van, Joxer?”

„Tizenegy múlhatott. Az órád mennyit mutat?”

Mikey kiemelte karját a takaró alól, kinyitotta a szemét, és odabandzsított az órájára.

„Ja, negyed múlt. Aszitterem, nem kerülsz elő egyig.”

„Úgy volt. Csak azért ugrottam be, hogy megmondjam, nem fog menni.”

„Mi? Meg kellene beszélünk Kerryt. Már csak három hét.”

„Csak három perc az egész. Megdumálhatjuk ma este.”

„Miért? Mi dolgod van ma?”

„Találkám van azzal a csajjal a városban. Tegnap meló alatt jöttem össze vele.”

„Összeálltál egy vendéggel?”

„Fogadok, különben nem lenne rajtad az a lavórnyi tökfödőd,” vakkantott közbe Pat.

„Látta, és tetszett neki. Egyébként, ami azt illeti, ő is hord kalapot.” Joxer már bánta is, hogy előhozakodott vele.

„Jézus atyám!” fakadt ki Pat, miközben Mikey fölrohögött. „A kép címe: Joxer Daly találkája Annie Get Your Gunnal.”

„Hogy hívják?” kérdezte Mikey.

„Yvonne,” válaszolta Joxer nyugalmat erőltetve magára. „Majd este mesélek róla többet is, most mennem kell. Ja, ha már itt tartunk, Pat, ő is egy southside-i csaj csüngő karimájú kalappal és menő dumával. Akinek te csak valamelyik elsülős álmodban kerülhetsz a közepébe. Na pá.”

Mikey még mindig röhögött, Pat pedig káromkodott, amikor leért a lépcsőn. Elkészönt az anyjuktól, majd elindult lefelé, hogy elkapjon egy 19-est. Közelebb teszi le a Grafton Streethez, mint akármelyik falujárat. Nem akart elkésni.

Tíz perccel korábban érkezett a megbeszélt helyre, a Green bejáratához; épp elég némi idegeskedéshez. Az összes lehetséges érkezési irányba forgolódva töltötte a hátralévő időt, abban reménykedett, hogy ő is korábban jön. Nem jött. Forróság volt aznap, a hőségben a benzinfüstös levegő szinte csillámlott. A Green körül mindenütt vándorló járművek. Hogy megszabaduljon a kalapja alatt gyülemelő melegtől, Joxer gyakorta emelte meg s túrt a hajába. A közelben álldogált még pár ember az óriási vaskapuk és az azokat tartó beton-oszlopok árnyékában keresve menedéket, a többség azonban sietve haladt a kapun ki-be, és csupán a Grafton Street felé vezető gyalogátkelő előtt állt meg néhány pillanatra.

Amint megérkezett, Joxer megállított egy járókelőt megérdeklődni az időt, és noha később is akarta, túl feszélyezve érezte magát ahhoz, hogy megint rákérdezzen. Jól érezte, nagyjából huszonöt perc volt még egyig, s csak ekkor villant át rajta, hogy igazából nem döntötte el, meddig is fog itt szobrozni. Mihez fog kezdeni, kérdezte magától, ha el se jön? Mit mond majd a többieknek? Milyen ostobaság volt beszélni róla bárkinek is. Mekkora barom volt, de ettől még azt fogja mondani mindenkinek, hogy eljött, és nagyszerűen érezték magukat. Mekkora farok volt, de ettől még nem feltétlenül kell úgy is kinéznie, mégis, saját naivitása megdöbbenetete. Először is, ki hitte volna, hogy végig bízni fog eljöveteleiben.

„Hé, te vagy az?” szólalt meg Yvonne a legkevésbé várható irányból.

Joxer megfordult, ő volt az. Nagyjából ugyanúgy nézett ki, mint tegnap éjszaka, csak most napszemüveget viselt, vállán pedig élénk színű, hímzett farmervászonból készült táskája. Joxer elmosolyodott, miközben arra gondolt, tényleg mekkora barom volt, hogy azt hitte, nem fog eljönni.

„Késtem?”

„Nem is t'om.”

„A park Leeson Street felőli oldalától jöttem. Hoztál kenyeret a kacsáknak?”

„A kacsáknak? Erre nem is gondoltam.”

„De én igen. Gyerünk,” mondta, és belekarolt Joxerbe. „Elmegyünk megetetni őket.” Úgy vezetgette ide-oda, mintha ősrégi cimborák lennének.

„Egy kacska jár a fejedben?” szólalt meg Joxer, miután már másodszor járták körül a parkot.

„Természetesen nem, de nekünk a legbarátságosabbak kellene és egyúttal a legkevésbé jóllakottnak látszó.”

„Mit szólnál azokhoz ott?” kérdezte Joxer a tavacska délkeleti, napsütötte, félreeső pontja felé mutatva. Különféle korú kacsák egy csoportja úszott el a közelükben, élükön olajzöld vadkacsák, fejük a vízben, hogy hűtsék, büszkén előretolt, fakó mellük pedig még jobban kidülledt uszóhártyás lábaik minden mozdulatára.

„Tökéletes,” válaszolta Yvonne vidáman.

Miközben Yvonne a kacsákat etette, Joxer rágyújtott kettőjüknek egy-egy cigire, majd kis idő múlva fölkapott egy darab kenyeret, s így szólt, „Nézd csak.” A kenyérdarabot nyitott tenyerébe helyezte, karját pedig kinyújtotta egészen a víz fölé. A kacsák eleinte gyanakodtak, de a kíváncsiság is hajtotta őket, s mivel nem érkezett több kenyér, az egyik, egy tanulókéony gácsér közelebb evezett Joxerhez, kimarta a kenyeret Joxer tenyeréből, majd fürgén elúszott.

„Hé! Ez állat. Meg kell mutatnod, hogyan csinálod.”

„Nem kunszt. Ha nem adod fel, leszel türelmetlen és dobsz be nekik még több kaját, elveszik, amit felkínálsz. Főleg akkor, ha éhesek. Ez minden állatra igaz. Azt teszik, amit te akarsz, ha úgy vélik, hogy elég biztonságos, és ha van is ott nekik valami.”

„Szóval te filozófus is vagy.”

„Az lennék?” kérdezte Joxer nem lévén biztos abban, hogy ez most csodálatra vagy undorra ad okot.

„Hát ... olyasmi, kiterjesztet a gondolataid a fajokra.”

Még az első körséta alatt Yvonne arról beszélt, hogy Joxerhoz hasonlóan ő is a záróvizsgára készül, utolsó évesként, akárcsak ő. Joxer hanyatt dőlt a fűben, kalapját pedig följebb tolta, „És te? Te filozófus vagy?”

„Dehogy,” vágta rá Yvonne, „Én költő vagyok. Legalább is az leszek, ha felnövök.” Fölvihogott.

„Verseket írsz?”

„Igen, állandóan. Rólad is írtam egyet az éjjel, amikor hazaértem. Nem telt sok időbe.” Yvonne keresztbe tette a lábait. A nap fénye Yvonne haján keresztül Joxer arcába süttött.

„Rólam?” kérdezte Joxer, miközben Yvonne tekintetét kereste a napszemüveg mögött.

Visszahúzta kalapját, hogy beárnyékolja arca felső részét, „Láthatom majd egyszer?”

„Egyszer, talán. Meglátjuk.”

„Milyen zenét szeretsz?”

„A hagyományos cucc, ami tegnap éjjel is szólt, nem igazán jön be, úgy értem, azért akad közte jó is, például Christy Moore meg ezek.”

„Ismerem,” mondta Joxer, noha még sosem látta. Csak azért jött elő ezzel, mert Skinnier megígérte neki, hogy találkozhat vele, ha legközelebb a pubban lép föl.

Yvonne-t lenyűgözte a hír, föltérdelt. „Tényleg? Igazán?”

„Igen, a pubból. Mindig ott lép fel. A húga volt a bulimester tegnap. Egyszer majd bemutatlak neki, ha akarod.” Mindig meghökkentette, milyen fesztelenül tudott hazudni.

„Komolyan? Ez csodálatos lenne. Christy Moore! Húúú!”

Joxer Yvonne-t figyelte, miközben ő folyamatosan fogalmazta meg kérdéseit. Nézte, ahogy lédús fűszálak után kutat majd rágcsálja végüket. Néha feléje bökött egyik-másik szállal: ekkor vette észre, milyen gyakran használja kezeit, hogy jobban kifejezze önmagát. Még akkor is, amikor helyeslően vagy ellenkezésképpen ráncolta össze homlokát annak hallatán, hogy Joxer mit szeret és mit nem, folytatódta a kézmozdulatok kinyújtott hüvelyk- vagy hessegető kisujjak formájában. Amikor figyelt, kezeit oly bizonytalanul ejtette ölébe, mint ahogy egy pillangó száll rá valami törékeny virágra.

„Melyik a legkedvencebb filmed?” kérdezte Yvonne.

„Csak egyet lehet? Rendben. Nehéz döntés, de legyen a *Keresztapa*.”

„Phúú. Csalódott vagyok,” jött a válasz egy félresöprő mozdulat kíséretében. „Csak mert ez a divat jelenleg. Mindenki megveszik érte, mert a többiek azt mondják, hogy jó. De az egész csak macsó lószar. Fegyverek meg bang, bang, bang, s már véged is,” mondta, miközben háromszor elsütötte Joxerre az ujját.

„Egyébként én pacifista vagyok. Tényleg nem hiszek az erőszakban.”

„Nem?” kérdezte Yvonne. Kétségei voltak, mert Joxer olyan sóvárogva várta, hogy letámadhassa a dolgokat.

Joxer megéreztte, mire gondol. „Szóval, pacifista vagyok, egy bizonyos pontig. Az akarok lenni. De ahogy Huey szokta mondani, 'Ha rámlósz, visszalövök'.”

„Huey?”

„Huey Newton, a Fekete Párduc Párt egyik vezetője.”

Yvonne-t jobban elkápráztatta, mint maga a Nap. A pázsiton ücsörögtek a forró, nyári Dublinban, miközben irodai alkalmazottak mentek el a mellettük lévő ösvényen, ingujjaik föltekerve, zakójuk a vállukra vetve: Yvonne Joxert hallgatta. Figyelte, ahogy az oldalán fekszik, feje a tenyerében, s olyan elengedetten beszélt, ami csakis elragadtathatta.

„Nézd, tök mindegy, hogy én mennyire akarok pacifista lenni, tök mindegy, mennyire nemes dolog, csak George Jackson *Soledad Brother*-jét vagy *Blood In My Eye*-jét, esetleg *Dee Browne Bury My Heart At Wounded Knee*-jét kell elolvasnom, s már ölni is volna kedvem. Ki akarom tépni az átkozott szívüket.”

Yvonne félt megkérdezni, kiknek a szívére is gondol, s érezte, ahogy kúszik föl benne a félelem.

Joxer megigazította a kalapját, mielőtt folytatta. „Az se használ, hogy ír vagyok. A 'Mi-

csoda kedélyes nép' duma, miközben mindenki hajlamos elfelejteni, hogy százötven mér-földdel arrébb meg egymást mészárolgatjuk le. Észrevetted, hogy mindig az 'Őket, nem pedig Minket' szöveggel jönnek? Ebben nincs semmi új. Csak el kell olvasni néhány, az amerikai indiánok ellen elkövetett kegyetlenkedést. Figyeld meg a bennük megnyilvánuló brutalitást, aztán vess néhány pillantást a felelősök neveire. A kurva éhezésről, az emigrációról, a Kennedykről meg arról pofázunk, milyen keményen dolgoztunk az Amerikai Álom megvalósításán, s közben elfelejtjük, amikor először betettük oda a lábunkat, a banda fele indián nők sunájának a levagdosásával foglalatostkodott, amit később trófeaként kikötött a nyergére. Ezt nem tanítják a Becsület története során. Engem lever, hogy ír vagyok. De tényleg, meg a folyamatos csámcsogás azon, hogy mi milyen jók, udvariasak, kibaszott tehetségesek és intelligensek vagyunk, pedig mennyit szenvedtünk, nélkülöztünk az évszázadok során. És ami abszolút padlóra küld, ami teljesen tönkretesz? Amikor azon kapom magam, hogy ugyanezt teszem. Jesszusom!"

Yvonne figyelte, ahogy leveszi kalapját, s lazán tartott ujjával szédülje haját, hogy némi levegőt eressen közé, közben pedig arra gondolt, ez a fiú soha nem lesz képes megfelelni azoknak az elvárásoknak, amelyeket magával szemben támaszt. Erről írni fog egy verset. „Az egyetlen erőszakfajta, amelyikben hiszek, Joxer, nem véresebb egy költeménynél,” mondta egy mély lélegzet után; kezét mereven a melle előtt tartotta.

Joxer attól félt, megtörtént, amit mindenképpen el akart kerülni: sikerült kiítani Yvonne-ból az iránta érzett szimpátiát. „Sajnálom,” mondta jellemétől idegen módon. „A mondandómat tényleg nem neked céloztam.”

Bocsánata őszintén hangzott. Megérezte benne a kétségbeesést, s ez összezavarta. Röviden fölnevetett, mintha nem érdekelné. Úgy érezte, ebben a helyzetben legjobb elsütni egy poént. „Attól félttem, hogy az egyik kacsán fogod kitölteni a haragod.”

Joxer a kalapja mögül nevetett rá, majd visszarakta azt a fejére. „Oh, szóval ez szemrehányás,” mondta Joxer megkönnyebbülve. „Én meg azt hittem, komolyan gondolod.” Meggyújtott két cigit, de alig látta a gyufa tűzét a napfényben. Megpróbálta elmagyarázni, miért ennyire hevesek az érzelmei. „Ezek a dolgok nagyon fontosak a számomra, s ha róluk kezdek beszélni, egyszerűen elragadtatom magam.”

„Rajta, ugorjunk el a Bewley's-be egy kávéra,” javasolta a füből föl pattanó Yvonne. Kezét Joxer felé nyújtotta, hogy fölsegítse, majd belekarolt.

Miközben átvágtak a parkon, Yvonne elmondta neki, hogy ő már kiötlötte, mivel töltsék el együtt a napot. Szabad kezével alátámasztva azt magyarázta, tudta, Joxer nem fog kitalálni semmit. Erre akkor jött rá, amikor előző éjszaka megnézte magának: látta, nem egy tervezős alkat. Véleményét pedig mai megjelenésével igazolta. Bármiféle mérlegelés nélkül is egyértelmű volt, mondta, hogy inkább spontán, mint szándékos alkat. Mindamellet az egész okfejtés akadémikus, mert neki viszont volt terve, ami haladt is a maga medrében. Ha végeznek a Bewley's-ben és még minden rendben van közöttük, ha még mindig lesz mit mondaniuk egymásnak, akkor elmennek egy hosszú sétára. Ezt meglepetésnek szánta.

„Nem hiszek neked,” szölt Joxer. „Szerintem nem tudod, mi legyen. Menet közben fogod kitalálni, mert a költők sem terveznek előre.”

„Majd meglátjuk, nem?” mondta Yvonne.

A Bewley's étterem tömve volt zsvajgó emberekkel. Yvonne leült egy asztalhoz, amelyikről még nem hordták le teljesen az előző vendégek poharait és tányérjait, miközben Joxer odament a pulthoz rendelni. Két csokoládés eclairrel és két kávéval tért vissza. Miután leült ő is, és ragadós barna cukrot meg jó zsíros tejet kavart bele kávéjába, fölkapta a süteményt, majd beleharapott. A habos krém kibuggyant és megült szája két sarkában. Yvonne föl kacagott.

„Mi baj?” kérdezte Joxer, miközben tisztára nyalogatta csokoládés ujjait.

„Szétfolytatod a krémet.”

„Nem, nem is,” vágta rá Joxer. „Nézd.” Joxer kidugta nyelvét a szájából körbelendítette ajkain, s egyetlen nyaltintással összegyűjtötte a habos tölteléket.

„Egyszer majd mutasd meg, hogy kell ezt csinálni,” mondta Yvonne, majd fölkel és elment az asztaltól. Egy süteményes villával tért vissza.

Joxer elnézést kért. „A villa volt az utolsó dolog a fejemben rendelés közben,” magyarázta.

Yvonne azon mélázott, vajon Joxer sznobnak tartja-e, amiért villával eszik, majd föltartotta az evőeszközt, és azt mondta, „Ha a szám csak fele akkora lenne, mint a tiéd, nyilván nekem sem kellene ilyesmi. Egyébként meg ez minden idők legnagyobb találmánya.”

Joxer közben vöröslő ábrázattal fölrohögött. Elég hangosan, hogy a szomszédos vendégek megforduljanak őket bámulva, s elég őszintén, önbecsmérlően ahhoz, hogy Yvonne is nevéssen. Nevetés közben összenéztek, villája végén egy falat sütemény. Yvonne euforikus hevességgel kacagott föl, amitől Joxer megkönnyebbült, gyomrát pedig melegség járta át. Kíváncsivá tette Yvonne, mert nem igazán tudott rájönni, miért ül vele a Bewley's-ben és nézi, amint veszett módjára falja a süteményt.

Yvonne egyáltalán nem jött zavarba, azon gondolkodott, amiről kérdezni akarta: a családról. Rengeteg kérdés és válasz.

Miután Joxer bevágta a süteményt, hátradőlt székében, és kinyújtotta lábait Yvonne-hoz közel. A tányérokhoz koccanó evőeszközök állandó zajában, az aljukhoz érő csészék folytonos hangjai közepette és a feléjük zümmögő beszélgetések falán át Joxer őszintén válaszolt a föltett kérdésekre; kíméletlenül. „Mit csinál az apám? Engem kínoz.”

Yvonne megerősítésre várt, hogy tréfál. Korántsem szánta annak.

„Onnantól, hogy reggel kinyitja a szemét, apámból azonnal Fölpattanó Johnny lesz annak gondolatára, hogy megkeserítse az életemet. És ez már így megy, amióta csak az eszem tudom. Ha azt kérdezed, miért kapja a fizetését: hajnali ötkor fölkel, és elmegy a pékségbe dolgozni, hetente hatszor, minden évben negyvenkilenc héten át.”

Yvonne eleget hallott az apjáról. „Anyukád mit csinál?”

„Csettint, megrázza a fejét, és azt mondja apámnak, 'Oh, békén hagynád végre?' Általában arra buzdít, hogy ne is törődjek vele.”

„Nem, úgy értettem, dolgozik-e valahol?”

„Anyá? Nem. Már legelső emlékeimben is egész nap a Byrnes-t, a Gay and Frankie-t meg a Glen Abbey Show-t hallgatta.” Joxer egy pillanatig habozott, mielőtt folytatta volna, „Oh igen, és rengeteg időt tölt réztárgyak fényezésével. Rájuk köp, azután kisuvickolja őket a tesóm valamelyik alsógatyájával, ami miatt mindig csak nehezen talál tisztát.”

„Hány fiú- és lánytestvéred van?”

„Lány nincs, csak két fiú.”

„Öcsi, bátyó?”

„Egy öcsém meg egy bátyám.”

„Milyen idősök? ... dolgoznak valahol?”

„Padser tizenöt ... asszem, vagy tizenhat? Akörül. Most állt munkába, egy kenyérszállítón segédkezik.”

„Kenérszállítón? Tök jó lehet körbejárni a boltokat.”

„Apám szerezte neki a melót. Ha van valami remény Padser nyomorult, átkozott életében, az az, hogy az első reggelen, amikor végigsétált a nyomortelepen, egyből belebotlott ebbe a munkába.”

Yvonne kissé elvörösödött, úgy érezte, jobb, ha nem feszegeti tovább a dolgot.

„Jimmy úgy húsz körül járhat. Ő a bátyám.” Joxer arcán a sajnálat undorba csapott át. „Szerelőségéd a broadstone-i buszgarázsban. Jack bácsikám szerezte neki. Mivel a CIE alkalmazottja, akkor kezd és végez, amikor neki jólesik. Eddigi legnagyobb sikere, hogy jól és ügyesen tanul apámtól. Egyfajta inasság.”

Yvonne kételkedve húzta föl szemöldökeit.

Joxer nézte, ahogy néhány nádcukorszemcsével játszadozik, ujjai hegyével görgette őket előre-hátra az asztal egy kicsiny részén. „Van egy kutyánk is, egy korcs. A neve Júdás. Királynak hívtuk, de egyéves korában valaki betört a hátsó szobába, és ellopta apám bicaját. Júdás épp odakint volt a kertben, de a tolvaj odavetett neki egy csontot, hogy csöndben maradjon. Apám azt mondta, ha valaki nem Júdásnak hívja ezentúl, azt megfojtja. Anyám még mindig Királynak nevezi, amikor nincs otthon senki. Tudom, mert hallottam, amikor egyszer azt hitte, hogy egyedül van odahaza. Egyébként a kutya egy istenverte skizo.”

Yvonne csak nevetni bírt ezen. Kezét elnézést kérően emelte a szájához. Joxer nyugodtan, magabiztosan ült a székén, majd egyenesen Yvonne szemébe nézett. Tekintete elárulta, az igazat mondta el. Ahogyan ő látta. Yvonne hitt neki.

Joxer következett. „Na és mifélek a tiéd?”

„Én aligha tudok ilyen érdekfeszítően mesélni rólok.”

„Érdekfeszítően? Jesszusom ...”

„Szóval, az apám köztisztviselő. Az agrárminisztériumban dolgozik. Anyám művészeti tanár, a nővéremmel, Grace-szel meg már találkozta. Huszonkét éves, és tanárnak tanul. Van két macskánk, Timmy és Tiggy. Ennyi, tényleg, persze vannak még nagyszüleim, nagynéném, bácsikáim és unokatesóim.”

„Ennyi.”

„Ja, merő normalitás ... Arról nem is beszélve, hogy valami nincs rendben a ...” Joxer nevetve intette le Yvonne megrökönyödését. Yvonne folytatta.

„Apa minden szombaton eljár golfozni. Anya kertészkedik. Szombat esténként kártyáznak a barátaikkal. Anyám kedd esténként karatéra jár.”

„Karate? Tudtam, hogy van itt valami.”

„Anyá negyvenöt éves,” mondta vihogva Yvonne, „de azt mondja, ez fitten tartja.”

Sokáig trécseltek még a családokról, pedig süteményeiket már rég eltüntették, csészéik alján pedig már csak egy kanálkányi keserű lé maradt.

„Na, mit gondolsz, készen állsz a sétára?” kérdezte Yvonne.

„Nos, az az igazság ... Tudni akarod az igazságot?”

A kérdés földhöz vágta. Yvonne biztos volt benne, hogy a séta jó ötlet.

Joxer vigyázva választotta ki a pillanatot, arca nem árult el semmit. A pillanatot, amikor egyenesen a szemébe nézett, majd így szólt, „Úgy érzem, Yvonne, ha Kínáig meg vissza kellene gyalogolnom veled, az se lenne elég hosszú.”

Yvonne észre sem vette, hogy Joxer mondatától pupillái kitágulnak, de azt érezte, ahogy elpirul, lélegzete elakad és vére támadásba lendül.

„Rajta,” szólalt meg Yvonne föl pattanva székéből. „Akkor nyomás. De jobb, ha belenyugodsz a Southside-ba.”

„Amikor azt mondtam, veled akár Kínáig is meg vissza, azt metaforikusan értettem. Azt hittem, ti költők csak így tudtok beszélni. Ha túljutok a Baggot Streeten, és nem buszon ülök, már el is tévedtem.”

„Jó, akkor csak Ballsbridge-ig viszlek.”

„Az csak húsz perc ide,” mondta Joxer összezavarva Yvonne-t, mert csalódottságot érzett a hangjában.

„Akkor gondold ki te.”

„Jó. Úgy döntöttem, hogy rád bízom.”

Yvonne át is vette a kezdeményezést belekarolva Joxerbe, mihelyst kiléptek a Bewley's ajtaján a forgalmas Grafton Streetre, majd megkerültek egy Brown Thomas-os teherautót, ami föltartotta a forgalmat. Keresztülváltak az autókön, ügyelve a biciklisekre, a Brown Thomas felőli oldalra. Ott aztán eleresztette Joxert, de ujjai közben összeérték, mire Yvonne mohón megragadta Joxer kezét. Joxer finoman megszorította, majd boldogan lóbálni kezdték egymás karját. A Grafton Street sarkán balra fordultak, a Shelbourne Hotel felé.

A hotel előtt elhaladtak néhány amerikai turista mellett, akik, gondolta Joxer, elég hangosan beszéltek ahhoz, hogy még Finglasban is hallják. Az iránt érdeklődtek az ajtónállónál, milyen messze van az O'Connell Bridge, és áradt belőlük a panasz egy taxiút kapcsán, ami fél óráig tartott a Trinity College-hoz, holott, mint később kiderült, gyalog csak öt perc. A Lower Baggot Street felé vették az irányt továbbra is kéz a kézben: a Nesbit's majd a Baggot Inn mellett haladtak el. Száraz hőség uralkodott. Joxer érezte, ahogy kalapja szalmafonatának támad. Érezte, ahogy fejéig hatol, jobbnak látta, ha az árnyékban sétál jó lassan, amikor csak lehet. Yvonne ilyenkor úgy megnyúlt, mint valami méretes botsáska. Úgy tűnt, az ő bőre halványságának nem árt a nap, ráadásul még mindig viselte felöltőjét. A Grand Canalnál megálltak pihenni, és leültek egy padra a Kavanagh emlékére állított zsilib mellé. A zubogó vizet hallgatták, miközben a verset író Kavanagh járt a fejükben, sorról sorra mentek végig a poémán. Yvonne inkább mondogatta vissza, Joxer inkább hallgatta.

Némi ejtőzés és egy cigaretta után (Yvonne jórészt hagyta magától elégni a cigit) átmentek a csatorna Herbert Place felőli oldalára. Alacsonyan állt a víz, a part mentén mindenütt kiégett, hervadt nád. Néhány csontos kölyök reménnyel telve horgászott arrafelé. A Pepper

Canisternél Joxer arra számított, hátha láthat pár optimista prostit, de ahhoz még túl korán volt. A Mount Street Bridge-nél jobbra fordultak, és dél felé vették az irányt, a Northumberland Road felé a terebélyes levelű gesztenyefák árnyékában maradván. A Lansdowne Roadnál kelet felé fordultak: Yvonne azt magyarázta, hogy apja mindig erre vitte a rögbi válogatott meccseire. Amikor Joxer ezen csodálkozott, emlékeztette, hogy náluk nincs fiúgyerek.

A stadion sarkánál lefordultak a Doder felé, a folyóágy egy apró, köves szakaszához, ahova könnyedén oda tudtak menni, mivel lent volt a víz, a partot pedig kiszárította a hőség. A folyó közepén néhány egykedvű sirály lézengett, hátha valamit kiguberálhatnak a vízből. Mivel megzavarták őket, dühösen pislogtak Joxer és Yvonne irányába, majd felhúzták szárnyaikat és nekirugaszkodtak, hogy elszálljanak a folyón lefelé.

Joxer figyelte, ahogy lomha, tudatos szárnymozdulatokkal távolodnak. Yvonne a felszínre került folyóágy fénylő kövein kezdett el lépkedni befelé. A víz alá pillantva figyelte, ahogy a víz alatti növényeket borzolja az áramlat. Joxer rászólt. „Hé, bele ne ess.”

Yvonne fölsóhajtott. „Csak egy láb mély.”

„Nos,” kezdte Joxer tréfálkozó hangon. „Tudod, milyen kicsi vagy.”

Yvonne óvatosan indult visszafelé, megragadta Joxer karját, nyújtózott egyet, majd arcon csókolta. „Igazán élvezem ezt a napot.” Mielőtt még Joxer mondhatott volna erre valamit is, Yvonne folytatta, „Hé, gyerünk, ülünk le a hídon. Szeretem lógni a lábaimat egy cigi közben.” Kézen fogta újra, majd megindult vele a parton ki az útra.

„Pont a folyó fölé akarsz leülni?” kérdezte Joxer a kő mellvéd mellett haladtukban.

„Igen, szeretnék, de tériszonyom van.”

„Nem olyan magas az,” mondta Joxer, miközben ellenőrzésképpen fölpillantott.

„Minden magasság taszít, legyen az akármekkora.”

„Megrémít?”

„Nem, azért szívrohamot nem kapok.”

„Akkor rajta, majd tartalak.”

Joxer fölsegítette a mellvédre, és elpirult, amikor Yvonne figyelmeztette, „Hé, be ne bámulj a szoknyám alá.” Amikor Joxer tiltakozott, hogy esze ágában sem volt, Yvonne játékból elégedetlenkedve fölsóhajtott, amitől még jobban elvörösödött. Ő is fölhúzta magát a fal tetejére, leült, majd lelógatta a lábait Yvonne mellett, aki belekapaszkodott, és cigizés közben minél nagyobb hamut hagyott, hogy lássa, ha leüti, egészen éri-e el a vizet.

Amikor Yvonne elszívta, Joxer megperdült, majd lelépett a mellvédről, „Gyere, menjünk,” és segített fölkelni neki. „Most hova akarsz elvinni?”

„Le a fürdőhöz,” jelentette be Yvonne, „vagyis, pontosabban, a strandra, a Sandymount strandra.”

„Messze van?” kérdezte Joxer, miközben szemei kimeredtek.

„Dehogy,” vágta rá Yvonne, majd megragadta Joxer kezét, mintha maga után akarná vonszolni. „Tíz percnyi sietős séta. És különben is, azt gondoltam volna, egy nagymenő dublini, mint te, tudja, hol van, ráadásul még mindig a dublini 4-ben vagyunk.”

„A folyó rossz oldaláról jöttem.”

„Hát akkor tartsd nyitva azt a northside-i szemedet, talán tanulsz valamit.” Kézen fogva

vezette végig a Sandymount Roadon egészen a Star of the Sea templomig, onnan pedig lefelé a Leahy's Terrace-en. A Beach Road és a Strand Road sarkán Yvonne így szólt „Hé, gyorsan! A strand.” Lecipelte Joxert a fürdőhelyre, ahol mintegy tucatnyi vándorkő állt ki a homokból.

„Ideje rágyújtani,” szolt Joxer.

Az előző ár apró pocsolókat hagyott hátra a vándorkövek lábánál lévő gödröcskében. Joxer a legkényelmesebbnek tűnő követ kereste, hogy ráülhessen. Yvonne is mellételepedett. Miután rágyújtott, Joxer figyelmét egy busznyi kölyök kötötte le, bizonyára kisvárosiak, gondolta, kirándulnak. Szétszóródtak a strandon. Aki hozott, az a vödörjével meg az ásójával játszadozott. Néhányan elmerészkedtek a partig, a vízben pacsoltak. A többség azonban egy vállalkozót kínzott, aki hirtelen bukkant elő a semmiből egy szomorú ábrázatú szamarat vezetve, miközben pár ideges, tapasztalatlan tünő kísérő próbálta kezében tartani a dolgokat. Joxer hallotta, ahogy egyikük éppen azt magyarázza a gyerekeknek: vagy szamaragolás most, vagy fagyizás később. Mindeközben pedig egy Badser nevű kölyköt kísérelt meg rávenni, hogy engedje el a szamar farkát.

Badser azt mondta egyik társának, akit Sossie-nak hívott, „Nézd, hogy kakál. Labda formájúkat, de tényleg.” Biztatásképpen fölrántotta a szamar befont farkát.

Sossie, aki valahol talált egy darab deszkát, azt kérdezte, „Ráverjek a picsájára?”

Erre a szamar tulajdonosa figyelmeztette őket, rájuk uszítja az állatot, ha nem hagyják békén.

„Micsoda? Ezt a hitványságot?” kérdezte Badser hitetlenkedve.

A tulaj megrántotta a kantárt, mire a szamar fölördített kimutatva fogait, majd Badser és Sossie felé fordította az állatot, akik erre eliszkoltak, Sossie még a lécdarabot is elhajította futtában.

„Na ugye,” mondta az egyik kísérő, akit Simonnak hívtak a gyerekek. „Ez a szörnyeteg veszélyes. Senki sem ülhet föl rá.” Miközben a szamar gazdája arról próbált vitát kezdeményezni, hogy ki is a veszélyesebb, a kölykök vagy az állat, Simon odébb tessékelte a kompániát, a fél mérföldnyire lévő Martello Tower irányába.

Közben egy másik, kilenc év körüli kölyök, kinek vézna vállai között egy huszonkilenc évesre emlékeztető fej ült, kezdte mondani a magáét, „Figyusz, Simon. Oltári ötletem támadt.”

„Na mi?” kérdezte Simon fenyegetésképpen fölkapva a Sossie által elhajított deszadarabot.

„Szóval, ha az embere fölengedne hármunkat a számárra egy árért, később ehethnénk mi hárman két tölcsérnyi fagyit.”

Joxer azon törte a fejét, vajon képzése során fölkészítették-e arra a patáliára, ami akkor fog kitörni, amikor két fagyit kell majd elosztania három kissrác közt. Miközben Joxer füleit megerőltetve próbálta kivenni, mit is beszélnek odébb, a szamar gazdája fölültette a három gyereket az állatra, majd megindult velük az ellenkező irányba, míg a hátuk mögött mintegy tucatnyi kiskrapek próbálta futásra ösztökélni a jószágot.

Yvonne figyelmét egy fiú és egy lányka kötötte le, akik a vándorkövek melletti medencét pásztázták végig, és benéztek a kisebb kövek alá. Rákokra vadásztak, legalábbis a

fiúcska a lány ösztökélésére. „Látsz valahol? Látsz egyet is? Nézz be a téglák alá, ott szoktak rejtőzni.”

Yvonne levetette szandálját, és belelépett a mellettük lévő pocsolóba. „Akarjátok, hogy segítsek?” kérdezte. „Rákvadászatban jó vagyok.”

„Tőlem aztán,” mondta a szeplős kisfiú egy udvariatlan orrszívás közepette, majd a fogai közt oldalt a homokba köpött.

A lányka habozva gubancos, szalmafonatszerű hajába túrt, gondolkodott, majd így szólt, „Na rajta. Fogj egyet. Ő félős. Azt mondja, megharapnak az ollóikkal.”

Yvonne elmosolyodott, és kutakodni kezdett a gödörben, amelyikben állt. Fölemelte az első követ, észre is vett egy apró rákot, nem nagyobb a hüvelykujja körménél, és kilapátolta a vízből, mielőtt még elinalhatott volna. Előbb a kiscsajnak hagyta, hadd pillantson bele csésze alakú tenyerébe. „Meg akarod fogni?” kérdezte. A kislány tágra nyílt szemekkel rázta meg a fejét. Yvonne megmutatta a fiúnak is biztosítva felőle, hogy nem harap. Láta vonakodását, de egyúttal azt is, hogy le akarja nyugtózni a lányt. Előretartotta kezeit, mire Yvonne beleejtette a vigyorgó kisserác markába a rákot.

„Megharap? Megharap?” kérdezte a kiscsaj türelmetlenül.

„Nem, de átkozottul csikiz.”

A számár közben elhaladt mellettük a három gyerekekkel a hátán, oldalt a tulaj, kezében a kantárszár. Simon odaszólt a két rákvadásznak, hogy kövessék őket.

„Mi legyen?” kérdezte a fiú a lányt. „A rákkal?”

„Nyírd ki,” válaszolta.

Yvonne megdöbbsent, de a kölyök meglendítette a karját, majd Joxer felé dobta a rákot, aztán elpuriztak. Joxer, nem lévén biztos benne, mi fog következni, talpra ugrott.

„Csak egy rák,” szólalt meg Yvonne. „Jézusom, micsoda vad kölykök, nem?”

Joxer nem érezte magát biztonságban mindaddig, amíg meg nem látta a kő szélén osonó rákot.

Yvonne vigyorogva ült vissza Joxer mellé. „Tudod, ki ült még ezeken a köveken?” kérdezte.

„Fél Dublin, gondolom.”

„Nem, valaki híres, az ír regényirodalom legjellegzetesebb alakja.”

„Eamon de Valera,” találgatott Joxer.

„De komolyan,” utasította rendre Yvonne egy lágy karbacsípés kíséretében.

„Jó,” mondta Joxer, „de sejtelmem sincs. Föladom: ki ült itt?”

„Leopold Bloom,” jött a válasz. Joxer zavartan pislogott. „Jézusom, nem olvastad az *Ulysses*?”

„Próbáltam, de nem értettem. De nem Chuck Mulligan volt a neve, vagy valami ilyesmi?”

„Mennyit olvastál el belőle? Az első sorokat?”

„Ühüm, úgy. Jó, szóval bárhogy hívják is...”

„Leopold Bloom...”

„Leopold Bloom ült itt.”

„Tudod, mit csinált itt?”

„Nem. Mit? Várj, hadd találgassak. Talán hugyozott vagy szart egyet.” Joxer szemeivel a

strand távoli végét pásztázta végig, a szamarat kereste, hogy jön-e visszafelé, ám közben nem került el a figyelmét Yvonne izgatottsága sem.

„Maszturbált, miközben benézett egy fiatal, Gerty nevű nyomorék lány szoknyája alá, aki ott ült hátravetett fejjel, és a Star of the Sea-ről jövő tűzijátékot figyelte, amint szétrobban a levegőben a feje fölött.” Joxer rögtön Yvonne-ra kezdett figyelni, és olyan gyorsan kapta oda a fejét, hogy megreccsent a nyaka.

Joxert elbűvölte, ahogy Yvonne beszélt olyan dolgokról, amikről ő még Mikey és Keith társaságában sem beszélt volna zavarában, mégis...túl korai lett volna kimondani.

Yvonne megint kézenfogta, miután befejezte mondandóját Leopold Bloomról, majd átugrottak a pocsolóján, hogy lemenjenek egészen addig a pontig, ahol a tenger simogatta a partot.

Joxer hazafelé menet beugrott Keithékhez, habár elég valószínűtlennek tűnt, hogy ott-hon találja őt és Mikey-t is. Noha megígérte, hogy később találkozik Mikey-vel, elég bizonytalan volt az előkészületek kapcsán. Szerencséjének köszönhetően mindketten odakint ücsörögtek a gypen a Vityilló előtt. Letörtnek tűntek. Lerítt róluk a rosszkezdő, Joxer pedig tudta, miért. Nem volt annyira ostoba, hogy ne tudja megfogalmazni a különbséget kinézetük meg az ő érzései között. Morogtak valamit üdvözlésképpen, mire ő is, mielőtt még belefogott volna a mondókájába, „Rendben, skacok. Ti vagytok a legutibb reklám. Részemről vége.”

„Minek, Joxer?” kérdezte Mikey, mintha nem érdekelné különösebben.

„Az üvegeknek. Esküszöm, többé nem csorog le a torkomon ilyesmi.”

'77 Augusztus 10

Joxer szerelembe esett. Otthon ezt mindenki tudta. Apám és Jimmy egyre csak kínozták, kérlelhetetlenül. Egyik reggel Jimmy alsógatyanyomozás közben ráakadt egy versre, amit Joxer írt Yvonne-nak „Pasztellkék a szerelem színe” címmel. Át is adta apámnak, aki megtanult belőle kívülről néhány részt, és előszeretettel citálta őket elő tévénézés közben.

„Egy tétova csók, lépteid elhálnak,

Pasztellkékjeim mésszé fakulnak.”

Könnyeinket nyeltük a röhögéstől. Mindenki, kivéve Joxert. Fölállt, és szó nélkül távozott. Még anyám is nyaggatta a maga módján: próbálta rávenni, hogy hozza el haza, hadd találkozzon vele a család.

„Hülyének nézel, vagy mi a lószar?” kérdezte ilyenkor.

Mindenki tisztában volt vele, hogy Joxer szerelmes, mert naponta kétszer mosott fogat havi kettő helyett. Panaszkodni kezdett, ha elfogyott a fogkrém. „Ha nem vesz magának, használjon csak sós kormot. Nekem ezt kellett tennem, amikor olyan idős voltam, mint most ő,” jött apámtól a válasz.

Joxer elragadtatta magát, és egészen hóbortos módon kezdte kiejteni Yvonne nevét: a második szótagra tette át a hangsúlyt. Az I-von á-Fonra változott. Apám vette észre elsőnek.

„Mit mondtál, hová való az a lány?”

„Ballinterbe,” vágta rá büszkén Joxer.

„És az Franciaország melyik része?”

Mindenki tudta, hogy Joxer szerelmes, amikor vett egy dezodort. Még Júdás is észrevett valamit, mert Joxer föl hagyott a rugdosásával, inkább barátságosan lapogatni kezdte.

Én tudtam, hogy szerelmes, mert nekem elmondta.

„Padser,” szolt hozzám egyik éjjel a fönti ágyról, „ahogy írország egyes helyein mondani szokták, Istenemre, szeretem azt a lányt.”

Szinte be sem állt a szája, ha csak a legcsekélyebb biztatást érezte irányomból, én pedig majdnem olyan izgatott lettem, mint ő. Majd megvesztem érte, hogy láthassam ezt a „Tüzes poétát”, ezt a „Nimfát” (Joxer biztosított felőle, hogy a szó legtisztább értelmében), és arra kértem, hogy egyszer majd mutasson be neki. „Ha egy percnél tovább engedné látni, akkor tudnám, miről beszélsz. Akkor jobban oda tudnék figyelni rád.”

„Nyugi, Padser. Egyszer bemutatlak neki. Már mindent elmeséltem neki rólad.”

Nem voltam biztos benne, mit is ért ezen, de optimista voltam. „Tényleg? És mit mondott? Kérdezett valamit?” Valamit igen, de már nem emlékezett rá. Én viszont emlékszem rá, mit mondott nekem Joxer. „Padser, bármi is történnék, még ha nem is látom többé Áfont, akkor is boldogan halnék meg. Vagy legalábbis mosolyogva. És tudod, miért?” Tudta, hogy az alsó ágyon megrázom a fejem, de mielőtt még kimondtam volna a szót, már folytatta is. „Mert tudom, milyen szeretni és szeretve lenni. Ha soha többé nem érzek ilyesmit, vagy ha ezerszer érzem egy héten, tényleg nem számít, mert tudom, itt legbelül tudom, csak egyszer kellett, hogy ilyesmit érezzek.”

'96 Február 29

A pasztellkék lenne a szerelem színe? Nem tudom. Soha nem tapasztaltam olyan intim szerelmet, amit Joxer, legalábbis elmondása szerint. Soha nem éreztem szerelmet ilyen tiszta formában. Nem vagyok biztos benne, miért. Tudom, hogy szerettek. Kimondhatom a gyanú legkisebb árnyéka nélkül. Egyszerűen csak nem hiszem, hogy tökéletesen kiismerhető, és mindig van valami a szerelemben, amire sosem tudtam rászánni magam; mindig ott a csapda, és nem vagyok biztos benne, hogy csak ennek tudata állt az utamba, vagy maga a csapda.

Szerettem Juliát. Julia szeretett engem. A csapda abban rejlett, hogy Julia feleség akart lenni, és szeretett volna egy házat Clondalkinban. Nem tudom eldönteni, vajon ennek tudata ösztönzött arra, hogy eltávolodjak a kínálkozó szerelemtől. A házasság, vagy az esetleges jelző terhe miatt? Amit teljes bizonyossággal tudok, hogy elfogadtam szerelmét, a maga teljességében; ha én minden érzésemet nekiadtam, amennyit csak képes volt befogadni, akkor megtettem volna bármit. Vettem volna egy házat a Cherry Orchardon, ha azt akarta volna. És ez az, ami kapcsán nem tudok magamhoz térni. Létezik a világon olyasmi, ami még ekkora áldozatot? A pasztellkék szerelem?

Nem hinném, hogy a házasság volt az oka. S aligha a jelző. És nem is Julia, mert, ahogy már korábban tisztáztam, szerettem. Talán azért, legalábbis nekem úgy tűnik, mert a szerelem miatt hajlandó lettem volna rászánni magam valami tölem teljesen idegen tetre. Amiről normális esetben nem is álmodtam. Elismerem, van ennek jó oldala is, hiszen megvolt az esélye, hogy megtanuljam értékelni, bármi is lett volna az. De mi van, ha rádöbbenek, hogy mindez semmit sem jelent nekem? Mi van, ha az egyetlen értelme, amire rábukkanok, a fölfedezés kínja, hogy mennyire értelmetlen belevágni? És mivégre? A szerelem kedvéért? „De én szeretlek, Padser...”

Szóval milyen is a szerelem színe? Homályosszürke? A szerelem ösvényén minden jel a kompatibilitás felé mutat. És mi a fasz az? Számomra csupán azt jelenti, hogy legyünk hasznosak egymás számára. Heti két kínálkozó heteyegési alkalom, a reggelim, a vacsorám meg a teám, eljárók dolgozni, hogy kifizessem a bérleti díjat, ezt nevezzük kompatibilitásnak.

A kompatibilitás semmi egyéb, mint egy tükör, amiben látod önmagad, főleg azon részeit, amiket szeretsz látni, ám amelyek nem léteznek. Amikor Joxer szerelmes lett, itt rontotta el. Próbált az lenni, amit Yvonne szeretett volna látni belőle, de ez egyáltalán nem ő volt. Ezért csengenek még mindig oly hangosan füleimben abszurd szavai, hogy semmi más nem számít, hogy örömmel halna meg, mert életében legalább egyszer szeretett és szerették. Joxer akkor nem beszélt a halálról. Az életről beszélt, amikor azt mondta, hogy nem éltem addig, amíg nem szerettem.

A szerelem Jason számára annyi, mint kitolatni egy ötös BMW-vel egy háromnegyed hüvelyk vastagságú kirakatüvegen. Ezt ki is jelentette. Én azt hittem, gólt rúgni a Cherry Orchard ellen, ebben viszont nem volt semmi veszélyes. Mindig kikaptunk.

Mi történik, amikor egy nagy teljesítményű autó hátulja beköszön egy bolti kirakaton ripityára törve az üveget, a biztonsági rácsot és ami az útjába akad? Amikor ezt kérdeztem Jasontól, nevetve válaszolt, „Beindul a riasztó. Miért, mit hittél?” Azt mondta, nem számít, mi történik. Meglehet, bepakolják a Kenwoodokat, a Sonykat, aztán visszatűznek Dublinba. Vagy, valamilyen okból, egy másik alkalommal mégsem ráolják ki. Szerinte az egész az ablakon áthajtásra való készülődésről szól.

Akkor föl kellett állnom és elmennem. Tettetnem kellett, hogy minden rendben, takarogatnom a tény, hogy forog a fejem, és világom mintha összeomlana körülöttem. Alkalomadtán megkérdeztem Jasont, meséljen, hogy volt ez, hogy volt az, de ő közbevágott, és tárgyilagosan azt mondta, „Egyik se számít, Padser. 'A könnyedség minden.' Ez Shakespeare mondása.”

Sokat olvasok, de ki sem tudom mondani, milyen kellemetlenül éreztem magam, ki sem tudom fejezni azt a sivárságot, azt a reménytelenséget, ami tökön ragadt, amikor a tizenöt éves unokaöcsém, a faltörő kosos fosztogató Shakespeare-t idézi nem meggyőzés- vagy igazolásképpen, ami a tetteit illeti... hanem hogy fölvilágosítson? Rájöttem valamire, amit mindig is sejtettem, de beismerésével sosem törődtem igazán, és ez az, amit kibaszottul nem fogok tudni sohasem. Joxer ezt is tudta.

'77 Augusztus 16

„Van nálad anyag, Joxer?”

„Szokás szerint, szép adag fű.”

„A csodák sosem érnek véget. Ugye nem ír cucc?” kérdezte Pat aggodalmaskodón.

„Nem,” mondta Joxer a csomagot vizsgálgatva. „Nem tudom biztosra, milyen. Egy mókus adta tegnap éjszaka meló közben.” Joxer átpasszolta a nejlonzacskót a felső ágyon heverő Patnek.

„Adag? Jesszusom, ez legalább tíz fontnyi cucc.”

„Borraló helyett adta. Egész este kiszolgáltam őt meg a haverjait, aztán egyszer csak kértem tőle egy rakétányi füvet. Tényleg elhibáztam,” mondta Joxer nyilvánvaló szarkazmussal hangjában. „Majdnem lerobbantotta azt a hülye fejemet a helyéről.”

Pat finoman morzsolgatta ujjai között a zacskón keresztül a füvet, azután kiszórt valamennyit a tenyerébe. „Tényleg annyira jó?”

„Sodorj egyet, majd meglátod.”

Pat kapva kapott az ajánlaton, és sodort is egy rudat azon nyomban. Amint megérezte a füstjét, gyanúja beigazolódott.

„Atyaisten, Joxer, asszem ez Panama Red. Ja, biztos. Már akkor annak gondoltam, amikor megláttam a színét. Tudsz még szerezni?” kérdezte, majd szippantott még egyet, csordultig teletöltve tüdejét.

Joxer a biztonság kedvéért visszatette a füvet a zsebébe, „Eladom neked egy tízesért.”

„Egy tízesért? Aligha ér többet egy ötösnél.”

„Épp most mondtad, hogy legalább tízet ér.”

„Igen, de azt csak úgy mondtam, érted? Csak azt akartam kihangsúlyozni, hogy ügyes voltál, amikor ingyen megszerezted.”

„Pat, tudom, milyen egy tízfontos üzlet, ez pedig az.”

„Pat megint jó mélyet szippantott a rakétából, majd átpasszolta a kezét felé nyújtó Joxernek.

„Miért mindig én vagyok az utolsó?” kérdezte Mikey az alsó ágyról. Joxer odanyújtotta neki a spanglit.

„Csodás fű, tényleg,” mondta Pat, „de nekem nincs egy tízesem, szóval csak néhány rakétára valót adj.”

„Egyet épp most kaptatok. Több nem jár.”

„Mostanában kezdesz keménykedni, tisztában vagy vele?”

„Igazán? És te mikor adtál utoljára valamit is a semmiért?”

„Elmondom, hogy legyen, add ide a farmerom,” mondta Pat a padlón heverő ruha-halomra mutatva. „Adok érte egy ötöst.” Ezt úgy mondta, mintha valami különleges szíveséget tenne.

Mikey, akivel már a második szippantás után forgott a világ, unszolni kezdte Joxert, „Ne add el neki. Én meg Keith adunk neked érte fejenként három fontot, aztán együtt elszívjuk.”

„Rendben,” vágott vissza Pat megérezve a veszélyt. „Adok érte nyolcat.”

„Ha megkapom érte a tízesemet,” válaszolta Joxer mindkettőjüknek, „akkor szerzek még egy adagot. Az alak, akitől kaptam, elmondta, hol találom. Ha kell még.”

„A hétszentségit, Joxer! Dobd föl a farmerom, és megmutatom, mim van.” Pat kiürítette a nadrág zsebeit, miután Joxer fölhajította a Pat ölét fedő takaróra. „Nézd, van nálam nyolc ötven, de ebből kell tíz shilling húsz cigire, rendben?”

„Mikor vettél te utoljára húsz cigit?” vágott közbe Mikey. „Ne higgy neki, Joxer. Még mindig ömlesztettet vesz, sosincs nála több kettőnél. Ne add el neki.”

„Kiveszek belőle két spanglira valót, a többi a tiéd nyolcért.”

„Viccelsz?”

„Utolsó ajánlat,” mondta Joxer növekvő vigyorral arcán, ezzel adva tudtára Patnek, hogy öt nem lehetett kizökkenteni.

„De nehéz veled alkudni, Joxer. Na jó, lássuk, mennyi az a két szál.”

Joxer néhány csippentésnyi füvet tett át egy gyufásskatulyába, majd megmutatta Patnek. Nem tudott belekötni, kétszer annyi volt, mint amennyiből a mostanit sodorta. Joxer kezébe nyomott nyolc fontot.

„Az a gyanúm, kezdhettek körbeszaladni a várost, hogy szerezzünk még,” mondta Mikey.

„Csak be kell ugranom a városba,” nyugtatta meg Joxer, majd Pat felé fordult, „Ha kell több is, jobb, ha még péntek előtt rámszól.”

„Ki adta ezt neked?” kérdezte Pat.

„Már mondtam.”

„Tudom, de ismered?”

„Nem, nem ismerem, de azt mondta, egyedül menjek, ha beállítok hozzá anyagért.”

„Jezzusom, Joxer, nem árulnám el senkinek. Te is jól tudod.”

„Ja, tudom, Pat. De ő meg nem.”

Pat higgadtan törődött bele a helyzetbe; megrándította vállait. „Még mindig távol tartod magad az üveges gyógyszeről?” kérdezte Pat a Mikey-t fejbiccentéssel fölkelésre biztató Joxert. Joxer Patet is hasonlóan biztatta. Nem igazán értette, miért érdeklődnek felőle, de Pat folytatta, „Nem akármilyen, Joxer. Már majdnem két hete, nemde? Talán nekem is le kellene állnom róla.”

„Neked egy csaj kell,” szólt Mikey Pat felé. „Egy belevaló. Nem azok a rühösek, amilyenekkel császkálni szoktál.” Mondandója megerősítésképpen Joxerre nézett.

„Figyeled?” fakadt ki Pat, mielőtt még Joxer válaszolhatott volna bármit is. „Hogy én kikkel lógok? Kész csoda, hogy még nem kaptál leprát azoktól, akikkel látni szoktalak,” aztán rosszindulatúan még hozzáfűzte, „A szüzességed nem véd meg az efféle kórságoktól.”

Mikey rá se hederített Patre, kiküldte Joxert a konyhába azzal az utasítással, hogy tesse föl az anyjával a teáskannát a tűzre.

„Ja,” mondta Pat, „meg kérj tőle egy kis szénát meg egy vödör vizet a lovadnak.”

Joxer kilépett a hálósobából, Pat hanyatt fekvé röhögött. Mrs Mangan sötét virágos kötényt viselt a konyhai munkához: egy tejesüveggel nyújtotta a tésztát. „Mikey üzeni, hogy tessék már föltenni a kannát.”

„Fölkelhet és fölteheti magának. Nem érek rá. Vagy tedd föl te.” Kiegyenesedett, hogy átengedje Joxert a tűzhely felé úgy, hogy közben végigmérhesse.

Joxer is megnézte magának, persze csak akkor, mikor háttal állt neki. Mrs Mangan járt a fejében, amióta látta Mrs Mulligant az ágyban. Nem volt egy rossz külsejű asszonyság, és noha akadt rajta fölösleg, de épp jó helyen. Észrevette, hogyan ring rajta a hús föl-le tésztagyúrás közben.

„Jól nézel ki mostanában,” szólt oda Joxernek, miközben megtöltötte vízzel a teáskannát.

„Igen, megvagyok. Nem panaszkodhatok, tudja.”

„Összefutottam az anyáddal a minap.”

Joxer elpirult.

„Azt mondja, nagyra vagy ezzel az új kiscsajjal, akivel találkozál.”

Joxer még jobban elvörösödött.

„Azt mondja, csodásan hat a depressziódra.”

Joxer érezte, hogy ég az arca. Keresztbe font karral telepedett le az ebédlőasztalhoz, próbált visszabókolni. „Őn is remekül néz ki manapság.”

„Nagyon kedves,” válaszolta olyan tónusban, ami hallatán Joxer arra az álláspontra jutott, hogy nem túl gyakran hallhatott efféle szavakat.

„Igen, az a pár fontnyi plusz nagyon jól áll.”

„Parancsolsz?! Miféle plusz?”

„Legutóbb, amikor találkoztunk, egy kicsit vékonynak tűnt, szóval csak azt akarom mondani, hogy csinosabb, ha teltebb.”

„Teltebb? A te pofád, Joxer Daly. Csak hogy tudd, az elmúlt öt évben egy unciányi plusz vagy mínusz se lett rajtam.”

Joxer nem értette, hogyan bírta megállni, hogy ne jegyeze meg, „Az biztos, hogy egy unciányi plusz a háromnegyed mázsa elején vagy hátulján aligha látszana meg, nemde?” Talán, hogy megóvja magát, vagy talán azért, mert Mikey éppen akkor lépett be a konyhába. Amikor Mrs Mangan elhagyta a konyhát, miközben elmagyarázta Mikey-nak, hogy csináljon magának reggelit, de gyorsan, aztán pedig tűnjön a szeme elől, Joxer még magának is színészkedett, hogy nem miatta kelt ki magából.

„Azt hiszem, anyám a változó korba lépett,” mondta Mikey.

„Tényleg?” kérdezte Joxer olyan stílusban, mintha a téma két szaktekintélye találkozott volna.

„Igen, sose lehet tudni, hányadán állsz vele. Egyik pillanatban még elkészíti a reggeli szalonnádat, a következőben pedig már azzal fenyegetőzik, hogy fejbecsap a serpenyővel. Múlt héten Patet fenyegette meg egy szeletelőkéssel, csak mert Pat azt mondta, hogy fejfájást kap tőle. Erre fölkapta a kést, de tényleg, és azt mondta neki, 'Fejfájást? Ez minden?' Pat majdnem összeszarta magát.”

„Gyerünk, ne tőkölj, idd meg a teád,” mondta Joxer.

Mikey megérezte Joxer idegességét, „Nyugi, rád nem fog mondani semmit. Neked kelene kedveskedned valamivel neki.”

„Friss levegőre van szükségem,” hazudta Joxer, bár hirtelen tényleg szüknek kezdte

érezni a konyhát. Kissé megkönnyebbült látva, hogy Mikey benyakalta a teát, de csak akkor engedett föl teljesen, amikor kilépett a hátsó ajtón.

Mikey, Keith meg ő össze kellett jöjjenek véglegesíteni a kirándulást. Három nap múlva akartak indulni Corkba. Bizonyos feltételekben már megegyeztek, például hogy vesznek egy uncányi hasist, viszont nem Pattól, mert legutóbb nagyot szakított rajtuk.

Keith-nél Joxer sodort egy spanglit, megvitatták a minőségét, Joxer pedig bejelentette, tud szerezni belőle egy uncányit indulás előtt. Keith benne volt, ha vesznek hozzá valami pörgetőt is. Az ilyen erős fű paranoiddá tette, de valamilyen pörgető ezt az érzést tompítja nála. Mikey nem bánta, ha gyorsan megszervezik a dolgokat. Joxer azt mondta, szerinte is elrendezhetnék mindent, ha eldöntik, mit is akarnak igazán. Joxer barátságos, hajlandóságot mutató modora felszínre hozta Keith félelmeit.

„Mennyi pénzed van, Joxer?”

„Mennyi” kérdezte Joxer kissé megjátszva zavartságát. „Úgy érted, most? Úgy nyolc font.”

„Nem, nem most. Az egész útra.”

„Szóval hogy pillanatnyilag mennyi pénzem van?”

Keith föladvá a kísérletezést, hogy beismertesse Joxerrel, mindene a világon a nála lévő nyolc font, Mikey felé fordult, „Az lesz, ami tavaly. Eljön egy ötössel, mi meg etethetjük meg teleitathatjuk.”

„Mi az ábra, Joxer?” kérdezte Mikey. „Van elég pénzed eljönni?” Ott motoszkált benne a csalódás gyanúja.

Keith a keserű csalatkozástól való félelmében tovább ütötte a vasat, „Lefogadom, hogy nincs elég pénze, és azt is, hogy mindet elköltötte az új csajára.”

„Figyeljetek, nem kell sírni. Péntekre meglesz a pénz a költségeimre.”

„Pont ez a baj, Joxer. Még szép, hogy folyton sírunk. Nem látom be, hogy tudnál takarékoskodni, hisz ugyanannyi idő van, mint nekünk,” mondta Keith. „És ne hidd, hogy egy ötös meg néhány tucat Valium már egy másik szint.”

Mikey-t más foglalkoztatta, de közben zavarba ejtette Joxer hihetetlen nyugalma. Hol van az ilyen esetekben mutatkozó önelégült hisztériás? Mégis föltette az őt leginkább foglalkoztató kérdést. „Joxer, a nálad lévő nyolc fontot teszed be a hasis árába, amit venni akarunk?”

„A szentségit,” vágott közbe Keith. „Még a buszra valója sincs meg a Naas Roadig.”

„Ami azt illeti,” mondta Joxer, „ez a nyolc font lesz a zsebpénzem. Utazgatásra nincs keretem.”

„Nincs kereted?” kérdezte Mikey megdöbbenve. Keith elvörösödött a csalódottságtól.

Joxer nem válaszolt, csak fölajtotta farmerja szarát, amit szokatlan módon csizmája fölött viselt. Amikor csizmája szára fölé ért, benyúlt a lábbelibe, majd előhalászott egy fém, kétunciás dohánydobozt. „Vizslasd meg ezt, de óvatosan,” mondta, miközben levette a fedelet, azután odaadta Mikey-nak.

Keith próbált átkukucskálni Mikey válla fölött. „Mi az?” kérdezte.

„Szent szar,” mondta Mikey. „Honnan szedted? Mennyi ez?”

„Mi az?” türelmetlenkedett Keith.

„Két uncia abból a füből, amit most szívtok, úgy nyolcvan fontot érhet,” válaszolta Joxer. „Honnan szedted?” tette föl újra a kérdést Mikey.

„Takarítás közben találtam, melő alatt. A csóringer azt se tudta, hol van, amikor elhagyta, úgyhogy ha ma fölébred, arra se fog emlékezni, merre is járt előző éjszaka. Arra gondoltam, ha adtok tizenöt fontot fejenként, kaptok fél-fél uncia. Felet megtartok én, a maradékot meg eladom.”

Keith, miután megkapta a dobozt, belenézett, majd összehúzott szemekkel azt mondta, „Pénzt kérsz tőlünk? A legjobb haverjaidtól? Valamiért, amit úgy találtál?”

„Nézd, fél uncia tizenötért ajándék. Ne feledd, el is hallgathattam volna a dolgot. Eladhattam volna magam, hetven is összejöhetett volna belőle, ha adagonként passzolom el. Nyolc már bejött Pattól abból, ami kihullott a dobozból ma reggel, amikor kinyitottam. De ha nem akarjátok, csak szóljatok.”

„Nem tudom elhinni,” mondta Keith. „Joxer belebotlott egy drogdílerbe az éjszaka.”

„Én lecsapom a labdát,” mondta Mikey. „Megadom a tizenötöt fél unciaért.” Keith felé fordult, „Úgy is el kell adnia, nemde? Nincs más választása.”

„Ja,” mondta Joxer, „tudjátok, milyen vagyok.” Ezekre a szavakra Keith még inkább hunyorítani kezdett. „Megosztanám veletek, ha nem kellene a pénz. Úgy értem, csinálók még egy spanglit, persze nem fél unciaból.”

Keith előhalászott három ötöst farmeringe zsebből, és Joxer kezébe nyomta a pénzt. „Jó, add ide.”

Mikey jelezte, hogy csak később fizet. Joxer megfelezte az anyagot, és átadott nekik kétszer fél uncia. Véget ért az izgatottság; Mikey sodort egy másik rakétát; Keith figyelmeztette őket, el ne fogyjon az egész, mielőtt még elhagynák Dublint; Joxer megszólalt, „Tartsátok távol magatokat a fütől,” mire elkezdtek röhögni, azután pedig nekifogtak föltérképezni a megtervezett utat. Keith leterítette az Ordnance Survey térképet a gyepen a Vityilló előtt úgy, hogy csak Írország déli részét nyitotta ki. Letérdelve kezdtek tanulmányozni.

„Első állomás, Cork?” kérdezte Mikey. „Benne vagytok?”

„Amennyiben egy nap alatt odaérünk,” mondta Keith.

„Persze, hogy odaérünk,” mondta Joxer, „de stoppoláskor szét kell válnunk Dublin után.” Majd Keith-hez fordult megkérdezni, ami hirtelen beugrott neki, „Szerezteél másik hátizsákot?”

„Nem,” válaszolt Keith tisztázva, hogy nem is akart.

„Az ilyesmiktől tartanak az emberek, az ilyen tákolmányoktól, vasrudak, kiálló csavarok. A múltkor egy istenverte fazék is lógott rajta. Tudod mi lesz, nem? Meglátja egy sofőr, és azt gondolja, miszlikbe fogod aprítani vele a kocsiját.”

„Sose hallottalak nyafogni, amikor a fazekamból ettél. A vasrudak pedig a hátizsák fémváza, könnyű alumínium, a szentség.”

„Én is tudom, te is tudod, ők viszont nem. Láttam. Az autók lelassítottak, meglátták a féltonnás, kibaszott batyudat, aztán tűz onnan.”

„Mikor láttál ilyesmit?” fakadt ki Keith. „Na gyerünk, bökd ki. Mikor láttál ilyesmit?”

„Legutóbb, amikor visszajöttünk Galway-ből,” mondta Joxer.

Keith elgondolkodott egy pillanatra, aztán újra kigyulladt a tekintete. „Emlékszem! Az a

kocsi le se lassított. Emlékszem, valami olyasmit mondtál, 'Lefogadom, hogy megáll az a kocsi, amíg meg nem látja a zsákokat. Állítom, ott van a tekintetében...' emlékszem, Joxer, mert kinevettelek, és azt válaszoltam, ugyan mit tudnál te kivenni bárkinek is a tekintetéből, aki egy autóban ülve elzúg melletted kilencven mérföldes sebességgel."

„Kilencvennel? Galway-ben?"

„Nyugi skacok," mondta Mikey. „Figyeljetek, ha együtt stoppolunk, eldugjuk Keith zsákját egy árokba..."

„Egy kurva árokba? Nem dugok semmit se az árokba. Az Alpha Bargainsben vettem tizennégy fontért."

„Jó, pénteken Corkba megyek," mondta Mikey. „Most már csak annyit akarok tudni, hova megyünk aztán."

„Egyáltalán minek megyünk Corkba?" kérdezte Keith, mire Mikey szemei újra összehúzódtak. „Az a hely maga a pokol, majdnem olyan rossz, mint itt. Miért nem megyünk valahová a környékére?" Keith látta, hogy idegesíti Mikey-t, Joxer viszont, noha nem lelkesedett túlzottan, kezdett beleegyezően bólogatni. Ez elég volt Keith fölbátorításához. „Miért nem megyünk Kinsale-be? Biztos nagyszerű ott az évnék ebben a részében, külföldi nők meg minden. És le tudnék nyúlni apámtól még egy kis suskát. Be tudnám neki adni, azért megyek Kinsale-be, hogy tanulmányozzam az ottani erődöt, a töri miatt."

„Miféle töri miatt?" kérdezte Joxer.

Mikey és Keith folsóhajtottak. „Te akarnál elkezdni könyveket olvasni," szólalt meg Mikey. „Már csak egy évad van, tudod. Kinsale az, ahol a spanyolok partra szálltak, a szarjankók: amikor Északot meg Délt is belekeverték. Amikor O'Donnell és O'Neill elindultak, hogy csatlakozzanak hozzájuk, Ulsternek már be is fellegzett. Mountjoy elragadta a töküket."

„Szóval mit mondasz az öregednek?" kérdezte Joxer. „Hogy abban reménykedsz, a spanyolok leszármazottai majd felvilágosítanak, mikor fordultak rossz irányba?"

Keith kényszeredetten elvigyorodott. „Persze, de majd meglátjuk, ki fog nevetni akkor, amikor, mint az lenni szokott, egy héttel a vége előtt már egy megveszekedett vasad se lesz, s csak süteménybe való sherryre fog telni, mialatt én még mindig finom, krémes habú Beamisht kortyolgatok."

„Nem feledkeztél meg valamiről?" kérdezte Joxer, miközben megrázta a füvesdobozt.

Mikey rájuk se hederített. „Végül is Kinsale nem olyan rossz ötlet. Ott tölhetnénk a hétvégét és megnézhetnénk vasárnap a focimeccset."

„Bassza meg! A fociról teljesen megfeledkeztem," mondta Joxer a kezeit dörzsölgetve, amikor fölszillant a Dublin Kerry összírországi elődöntő látásának reménye. „Nem lenne jobb tréfa Kerryben megnézni?"

„De," mondta Keith. „Óriási tréfa lenne minden Kerry szurkoló számára, főleg ha veszítenek. Egyszer csak azon vennénk észre magunkat, hogy le-föl rugdálnak, végig Dingle főtucáján, vagy akárhol a pokolban is lennénk éppen."

„Na, nézzük már meg Kerryben," mondta Joxer.

„Ez azt jelentené, hogy vasárnapra Kerryben kellene lennünk, vagy esetleg már szombat éjjel," mondta Mikey. Nem volt túlzottan elragadtatva az ötlettől. „Mindenesetre a corkiak

a Dublinért fognak szorítani, ami élvezetesebb teszi a meccsnézést."

"A selejteket? Értünk? Te megvesztél?" fakadt ki Joxer.

"Jó, legalábbis majdnem semlegesek lesznek," mondta Mikey.

"Ja, és Kinsale-ben megszépülnek a nők," mondta Keith. "Arrafelé nyaralnak az angolok. Emlékszel azokra, akikkel Galway-ben találkoztunk? Édes Jézusom! Anglia melyik részéből jöttek? Hogy hívták a macádat? Jackie?"

"Csak erre tudsz gondolni?" kérdezte Joxer.

"Persze, neked nyolc. Te szerelmes vagy, nemde? Félig-meddig már vártam is, hogy bejelentsd, ő is jönni fog velünk."

Joxer szeretett olyan jeleket keresni másokon, amikkel keresztre feszíthette őket, miközben a saját maga ellen fölhasználhatóakat ügyesen leplezte. Joxer elhessegette Keith gyanakvását azt remélve, nem ütközik ki rajta a tény, hogy korábban már megkérdezte Yvonne-t, volna-e kedve jönni. De ő nemmel válaszolt, még azután is, hogy Joxer ígéretet tett neki egy külön sátorra. Joxer a térkép fölé hajolt, mintha tanulmányozná, úgy vélte, ezzel sikerült megtévesztenie Keith-t, de azt is érezte, hogy Mikey tekintete továbbra is rá szögeződik. Szinte hallotta Mikey meglepődöttségét...

Eldőlt: hétfőig Kinsale-ben maradnak. Vasárnap az eredménytől függően majd ünnepelnek, vagy italba fojtják bánatukat. Azután eltöltenek egy éjszakát Glengarrifben. Mikey ragaszkodott hozzá, noha stopos mértékkel mérve nem esett túl messze Kinsale-től. Joxer csodálkozott, vajon miért szinte kegyhely Mikey számára Glengarrif. Keith-t is ez izgatta, rá is kérdezett, "Dugtál ott valaha is, amiről nem meséltél nekünk?"

Mikey egy nagy sóhajtással adta meg az esélyt Joxernek a szúrkálódásra, "Ő? Ha csak nem egy birkát."

"Egyszerűen szeretem azt a helyet. Mi baj van ezzel?" mondta Mikey, miközben Keith még mindig röhögött.

A következő állomás Dingle. A keddi napot tervezték eltölteni ott. Azután szerdán a Conor Passon keresztül Brandonba, ott lennének egészen csütörtökig. Végül pedig pénteken Tralee, egészen keddig.

"Biztos, hogy jó ötlet Tralee?" kérdezte Joxer.

"Állítólag óriási ötlet," mondta Mikey, és megrántotta vállát jelezve, hogy tőle mehet a dolog.

"Christy Byrne szerint te vagy az egyik példája annak, aki lyukra lel arrafelé," mondta Keith.

"Christy kicsoda?" kérdezte Joxer. A név ismerősnek tűnt.

"Christy Byrne," válaszolt Keith. "Maraid Hegany mostani faszija."

"Mit tud ő arról, hogy talált rá a saját lyukára?" kérdezte Joxer meglepetten, hátha Keith tud valamiről, amiről ő nem. "Mindenek előtt a macának úgy kéne kinéznie, mint Betty Stove-nak, ha bármi eséllyel akarna pályázni kicsikarni tőle egy numerát, az istenit."

"Én csak arról beszélek, amit Tralee kapcsán mondott."

"Én is hallottam," mondta Mikey Joxer nyugtatásául. "Valaki mástól. Óriási ötlet lemenni oda. Elmehetünk hétfőn a versenyre, a traale-i versenyre," mondta úgy, mintha az maga lenne a Longchamps, "ha lesz még pénzünk."

Megegyeztek az útvonalban. Ücsörögtek ott még egy darabig, aztán elsétáltak a boltokig meg vissza, majd elmentek focizni a Johnstown Parkba, rugdosták a labdát csak úgy, majd visszatértek a Vityillóba. Úgy ültek ott, mintha a péntekre várnának. A gyepen heverészttek a lágy, nyár esti langymelegben, mialatt elszívtak pár spangli Panama Redet. Lustaság szállta meg őket és apátia. Joxert a fű nagyvonalúvá tette, nemtörődömmé.

„Ha el tudnék adni egy tízes ára dzsangát, vennék magunknak néhány üveg Matteus Rosét.”

„Komolyan mondd?” kérdezte Keith.

„Nyugi. Megvenném azonnal.” Joxer lelke mélyén fölébredt valami bizonytalan megbánás; egy tízes az mégis csak egy tízes.

„Akkor rajta,” ugrott föl Keith.

„Tudsz valakit?” érdeklődött izgatottan Mikey.

„Nem, de rögtön találok valakit, ha egy üveg Matteus Rosé a tét.”

„Nem áll szándékomban egész éjszaka föl-alá rohangálni Finglasban vevőt keresve,” mondta Joxer.

„Próbálsz visszakozni,” vádolta meg Keith.

„Dehogy,” vágta rá Joxer. Szándéka komolyságáról meg is győzte a többieket, mivel hangjában nem volt semmi nyugtalanság.

„Gondoltál valakire?” kérdezte Mikey Keith-t.

„Néhány sulibeli haverra, Dunner meg ezek. Állandóan a cuccos után kajtatnak, de utálják eljánni érte a West környékére, mert az esetek felében lenyúlják őket.”

„Na, ha előkeríted és elhozod ide, megegyezek vele.”

„Minek hiszel te engem? Kibaszott futárkölyöknek?” fortyant föl Keith Joxer irányába legyintve.

„Csak fölvettem valamit. Semmi olyat nem kell csinálnod, amit nem akarsz.”

„Miért nem taknyolsz át hozzá az anyád csotrogányán?” kérdezte Mikey.

Keith, mivel Mikey hangja inkább volt javasoló, mintsem parancsoló, több hajlandóságot mutatott. Nem vette észre a rejtegetni próbált mosolyt Joxer arcán, ami a rozsdás kerekű, kitört küllőjű cangán kerekező Keith gondolatára ült ki rá. Mikey el is keresztelte „Tank”-nak. „Na jó. Ha anyám vagy apám keresne, mondjátok azt, hogy elmentem a boltba egy üveg limonádéért.”

Mivel még fél óra múlva se volt sehol, Joxer és Mikey lefogadták volna, Keith a végsőkéig elszánta magát, hogy talál valakit. Joxer elkészítette a tízfontos csomagot, belecsomagolta egy cigarettás doboz fóliájába, majd kikérte Mikey véleményét az adag méretéről.

„Nekem inkább csak egy ötös ára cuccnak tűnik.”

„Hát, ami kell nekik, ha ötöt, ha tízet ér, ugyanazt kapják. Kapnak egy slukkot a spangliból. Az majd meggyőzi őket,” mondta Joxer, majd sodort is gyorsan egy szálát.

Keith egy órán belül érkezett vissza Dunner társaságában. Dunner szögletes fejű, nyírt hajú srác volt, arcát gyulladt pattanások borították és a fejéhez hasonló alakú fogak szeltek ketté. Joxert Fred Flintstone-ra emlékeztette.

Dunner egy tízest akart szálni az üzletre, ráadásul sietett, mert a sarkon két barátja várt rá. Joxer megmutatta neki a csomagot.

„Soha a bűdös életbe,” mondta Dunner. Nem igazán tudta, mennyi anyagot jelent egy tízfontos üzlet, de abban biztos volt, ez meg sem közelíti. „Dél Finglasban jobb üzletet kötök.”

Joxer átnyújtotta neki a spanglit, amit az imént sodort, a végéből jó sok fű kandikált ki. „Nesze, próbáld ki. Ez más, Dunner. Ilyesmit nem kapsz erre felé.”

Dunnert lenyűgözte az anyag. Fejbe kólintotta, égette torka hátulját. Amikor érezte, hogy arcizmai mosollyá ernyednek, kifizette Joxert, megkapta a csomagot, majd lelépett.

„Hol vesszük meg a bort?” kérdezte Joxer, amikor Dunner elment. „Megint anyád bicájával jössz?”

„Kizárt dolog,” mondta Keith. „Úgy sajog a picsám, mintha egy éles kövön ülnék már egy órája. Sétáljuk el az Autobahnba.”

„Olyan messzire?” fakadt ki Mikey. Az italmérés úgy tíz percre lehetett, ám a fű Mikey-t is lebutította.

„Ugyanakkora távolság, mint bármelyik másik, meg amúgy is, csak ők árulják,” szólalt meg Keith. „Rákaptunk az ízére, mégha ez Finglas flancosabbik vége is.”

„Sodrok egy rakétát az útra.” Joxer fölajánlása kielégítette Mikey-t. Amikor kinyitotta a dobozt, feléjük tartotta, hogy megmutassa, milyen sok maradt. „Még mindig olyan, mintha teli lenne.”

„Talán varázslat,” tréfálkozott Mikey. „Talán sose ürül ki.”

„Nem hinném, de egy kurva kalapáccsal vagy valami hasonlóval püfölhette bele ilyen szorosra.”

„Hé? Keith?” kiáltotta valaki ismerős hangon a ház hátsó ajtajából. Keith apjái volt, mire föl is pattantak mind a hárman, Joxer pedig megragadta a bádogdobozt, nehogy a másik kettő kidöntse belőle a füvet.

„Gyorsan, gyorsan,” suttogta Keith. „Dugd el, dugd el.” Apját eltakarta a garázs oldala, ezért Keith odaiszkolt, hogy képbe kerüljön elvéve apja kedvét a lemeneteltől. „Igen, apa. Mi baj?” érdeklődött olyan elengedetten, amennyire csak tudott.

„Odalent van veletek a Joxer Daly gyerek?”

„Joxer? Igen, akarsz tőle valamit?” kérdezte Keith, miközben kétségbeesetten próbált rájönni, minek kérdezősködik az apja Joxer után.

„Én aligha, de egy lány a vonalban igen.”

„Telefonon?” lepődött meg Keith. Hallhatta, ahogy saját hangja akadozni kezd, lábai pedig elerőtlenedtek.

„Igen, Keith. Telefonon. Szólnod kellett volna, hogy ideköltöztek a barátaid. Kibővíthettem volna a vonalat a kedvükért egészen a Vityillóig.”

Keith megértette apja üzenetét a mondat mögött. Nagyjából annyit tett, „És még csak ne is gondolj arra, hogy pénzt kérj tőlem a sátorozáshoz.” Miközben a mondat valós tartalma kezdte a földbe döngölni, Joxer elhaladt mellette a telefonhoz menet megfosztva Keith-t annak esélyétől, hogy megfojtsa. Helyette Mikey-hoz fordult, „El tudod hinni? El tudod hinni, bassza meg? Megadja a számot másoknak! Apám kiszakítja a kurva tetőt. Még azt is utálja, ha valaki ránk csörög, hacsak nem segélyhívás.”

Mikey elterpeszkedett a gyepen, nem szólt semmit, csak a fejét vakargatta, ami azt sugallta, nem érti, mi ez a cécó.

„A csörgés,” folytatta Keith, „meg a hallban beszélgető emberek mormogása. Ezek akasztják ki apámat, idegrohamot kap tőlük.”

Joxer csak néhány percet beszélgetett Yvonne-nal. Miután megköszönte Keith apjának, visszament a Vityillóhoz, ahol Keith már a begolyózás határán állt.

„A hétszentségit, Joxer! Megvesztél, megadod másoknak a telefonszámunkat?”

„Nem kell mindjárt úgy kiakadni. Apád most mondta, hogy csak föl akart húzni egy kicsit,” mondta Joxer.

„Hogy mit?”

„Épp az előbb kérdezte meg, hogy mondtál-e nekem valamit. Én azt válaszoltam, hogy még nem, mire ő azt mondta, ne szívjam mellre, ha mondtál valamit, mert csak ugratott. Azt is mondta, tőle aztán az csörög ide, aki akar, csak ne kilenc után.”

„Tényleg?” kérdezte Keith. Nem hitt Joxernek, de már sóvárgott a megkönnyebbülés érzése után, ha esetleg mégis igazat mondott.

„Komolyan. Most mondta.”

„Tudod miről veszem észre, ha hazudsz?”

„Miről?”

„Hogy megmozdul a szád.”

„Nagyszerű, Keith, akarod, hogy idehívjam?” kérdezte Joxer, majd megfordult és szinte már indult is vissza a hátsó ajtóhoz.

„Ne, Jesszusom, hagyd.”

„Megmondom én, hova menjünk,” szólalt meg Mikey, „megvenni azt a kurva bort. Nyomás.”

Meghallgatták a híreket, miután visszertek a borral; fele már el is fogyott. Addigra besötétedett, így behúzódtak a Vityillóba, és gyertyafénynél ücsörögve hallgatták a Ziggy Stardustot a hordozható lemezjátszón. Noha úgy húsz yardnyira lehettek a háztól, egyszer csak mással össze nem téveszthető jajveszékélés hallatszott abból az irányból. Még sosem hallottak ehhez hasonlót, mégis lehetett tudni, ez csak Keith anyja lehetett. Félrészeg, félig bódult állapotukban néhány másodpercükbe telt, mire reagáltak. Keith lépett ki elsőként a Vityilló ajtaján, utána Mikey majd Joxer. Keith anyja jött feléjük a kerten át. Pongyoláját mellén összeszorította sírás közben. „Meghalt, Keith, meghalt.” Amikor odaért hozzájuk, Keith karjaiba omlott.

Keith próbálta fölfogni, hogy meghalt az apja, s miközben azon töprengett, mi ölhetette meg, látta, amint apja sietve kilép a házból, és megindul feléjük a kerten át.

Mihelyst odaért, magához vonta feleségét, nyugtatgatta, „Nincs semmi baj, szerelmem. Minden rendbe fog jönni.”

Hangosan, mélyről föltörve zokogott. Mielőtt még férje elvezethette volna, megint fiához kezdett beszélni, „Halott, Keith, halott.”

„Ki halt meg?” kérdezte Keith.

„Elvis, fiam. Most halt meg Elvis,” válaszolt az apja.

Amikor Joxer visszakérdezett, hogy „Melyik Elvis?”, Keith anyja fölsikoltott. Sikolya úgy hasította ketté az éj levegőjét, ahogy recés penge hatolhat az élő húsba.

'77 augusztus 19.

„Még ágyban van,” mondta Mrs Daly ajtónyitás közben. „Hajnal óta hívogatom. Persze, nem rég ért haza. Őszintén szólva, nem egészen lehet olyan az a lány, mint aminek Joxer hiszi, ha hajnali háromig elmaradhat vele. Nektek nincs csajotok? Meg fognak szólni az emberek, ha nem szedtek össze valakit hamar.”

„Fölmenjek kiugraszteni, Mrs Daly?” kérdezte Mikey.

„Remélem, ép bőrrel megúszod a próbálkozást. Talán több szerencséd lesz, mint nekem. Jobb lesz, ha te is bejössz, de azt hagyd odakint,” szólt oda Keith-nek a hátizsákjára mutatva. „Az előszobát múlt karácsonykor tapétáztattam, és az a micsoda jónak tűnik arra, hogy félig kicsomagolja.” Amikor Keith vonakodni látszott, tovább gyözködte, „Hagyd csak ott. Majd a kutya vigyáz rá. Júdás?” Elő is tűnt egy fekete korcs, teste, akár egy apró terrieré, pofája pedig egy fókára emlékeztetett, engedékenyen poroszkált elő a konyhából, majd kiszökkent a kertbe. Keith a zsákját ügyesen, állítva tette le a járdára, most pedig azt figyelte, ahogy a kutya körbeszagolgatja, majd lábát fölemelve sárgászöld húgycseppeket pötytyint a hátizsák sarkára. Ráadásul mindeközben végig Keith-t nézte megvető tekintetével. „Júdás!” szólalt meg Mrs Daly. „Ne fitogtasd itt nekünk magad.” Mikey apró vászonzsákját az előszobában hagyva elindult fölfelé a lépcsőn, hogy fölkelte Joxert. Mrs Daly oldalt állt, és beinvitálta Keith-t, akit összezavart és fölzaklatott a kutya bohóckodása. Most meg Mrs Dalt hallva egyenesen táva maradt a szája a megdöbbenéstől, „Az a kis kutyapisi legalább távol fogja tartani tőletek a patkányokat ott vidéken. Tényleg, állítom. Ha ezt megérik, azt fogják, hinni, hogy kutya van veletek. Rettentő jó a szaglásuk, a patkányoknak, a rossz látásuk miatt. Sose hallottad még a mondást, hogy vak, mint egy patkány?” kérdezte.

„Nem mint egy denevér?”

„Jezzusom, mit tanítanak nektek az iskolában? Hát nem ugyanaz a kettő? A denevérek apró patkányok szárnyakkal. Reggeliztél már?”

Keith megjőzte, hogy már evett, és elutasította Mrs Daly bundáskenyerét. Nézte, ahogy kibont két kolbászt a nyolcas füzérből, levágja a végüket, megszúrkalja őket egy villával, majd behajítja a sistergő serpenyőbe. Megforgatta a kolbászokat a forró disznózsírban, majd kivette a hűtőből a zsírpapírba csomagolt szalonnát. Két szeletet hajított a serpenyőbe a kolbászok mellé, amik fodrozódni csavarodni kezdtek sülés közben. Amikor a szalonnaszeleteket három darab rizses hurka követte (Joxer nem szerette a vérest), a serpenyőből kifröcsögő zsír kezdte elérni Keith-t. Mrs Daly észrevette, hogy becsukja szemeit és félrefordítja a fejét, amikor csak a hurkák pukkannak egyet.

„Nyugi, nem fog megvakítani,” mondta.

Amikor Mikey megjelent a konyhában, Keith udvarias, de ideges hangon tette föl a kérdést, „Joxer fölkel már?”

„Már mosdik.”

Keith a zsákért való aggodás és a kifröccsenő zsírtól való félelem közé préselődve azért kezdett rimánkodni magában, hogy Joxer bárcsak sietne. Mivel Joxernek még nyoma sem

volt, fölpattant a székről, ahova előzőleg Mrs Daly ültette, és azt mondta, „Kimegyek, megnezem, rendben van-e a zsákom.”

„Maradj csak ott, ahol vagy, és idd meg ezt a bögre teát, amit neked készítettem,” hűtötte le Mrs Daly, és elállta az útját, amíg vissza nem ült a székre.

„Semmi baja,” próbálta nyugtatgatni Mikey. „A kutya el se mozdul mellőle. Láttam, amikor lejöttem a lépcsőn.”

Keith fölsóhajtott. Mrs Daly Mikey kezébe is nyomott egy bögre teát, majd visszafordult Keith irányába, „Hogy van az anyukád? Még mindig gyengék az idegei?”

Keith mormogott valamit, hogy jól van.

„Nincs ezen mit szégyellni, tudod, főleg manapság, amikor közismert, hogy egyik pillanatról a másikra is megveszhet az emberfia.” Visszafordult Mikey felé, „Te ismered Mrs Shaw-t a Gardensből, nemdebár?” Mikey bólintott félúton a bögre felé, hogy kortyoljon egyet a teából. „Na szóval, fiatal nő, még csak az ötvenes éveie elején jár. Az egyik pillanatban kutya baja, a következőben meg éppen lop az H Williamsben, egész bevásárlókocsinyi cuccot. Naná, hogy kihívták az öröket, és volt pofájuk bevádolni, elvinni az ügyet a bíróságra, de az orvos odament az emelvényhez, és elmagyarázta, hogy emlékezetkiesései vannak a tabletták miatt, amit az idegeire szed. Szerintem a család a hibás. Tudjátok, amikor elkapták, már nem az első eset volt, hogy ilyesmit csinált. Hogy-hogy nem gyanakodtak valamire, kedden bélszint süt... Ah, megérkezett Joxer. Joxer, csináltam neked egy kis reggelit. Azt csak a Jóisten tudhatja, mikor ehetsz legközelebb tisztességes ételt. Jézusom, elfelejtettem megkérdezni Mikey-t, evett-e. Volt mit reggelizned, Mikey?” Amikor Joxer bejött a konyhába, Keith megragadta az alkalmat, hogy fölpattanjon. „Ide, Joxer, ülj le ide. Ki kell mennem véére.”

„Épp most mondtam a barátaidnak...”

„Anyá, kész a reggelim? Most nincs időm fecserésztetni,” vágott közbe Joxer.

„Éppen kérdezni akarok, te meg már a nézéseddel belémfojtotd.”

„Na rajta, bökd ki.”

„Nem tudom, minek töröm magam, ha ez érte a köszönet. Te is így beszélsz az anyáddal?” fordult Joxer anyja Mikey felé, aki vigyorogva rázta meg a fejét.

„Nem, már aligha,” mondta Joxer, „amióta az anyukája megfenyegette Patet egy késsel.”

Úgy tűnt, Mrs Daly örül a hírnek. „Pedig édesanyád olyan nyugis nő, Pat biztosan túlfeszítette a húrt. Mit csinált?”

„Joxer túloz,” szólalt meg Mikey.

„Tényleg, Joxer?” kérdezte, de Joxer nem tudott válaszolni, mert tele volt a szája meleg sültkolbásszal. „Akkor is,” folytatta, „talán nem rossz ötlet. Nekem is ki kellene próbálnom egyszer. Mit reagálnál rá, fiam?” Fölnevetett.

Joxer megpróbált tele szájjal válaszolni, de levegővétel közben hirtelen fulladozni kezdett.

„Jézusom, fiam. Igyál gyorsan egy korty teát, vagy a Mater kórházban fogsz kikötni, nem Corkban.”

Joxer még gyorsabban falta be a reggelit, majd Mikey társaságában ellenőrizte, nem

felejtett-e el valamit. Miután megbizonyosodott róla, hogy mindent elrakott, amire szüksége van, föltekerte a hálózsját, beletette egy nejlonzacskóba, majd az egész csomagot begyűrte a hátizsák vászonfedele alá. Mikey megköszönte a teát.

Mielőtt még Joxer megkérdezhetne volna az anyját, tudna-e adni neki pár fontot kölcsönbe, amíg oda lesz, Mrs Daly a köténye zsebéből előhalászott egy ötöst. „Nesze, ha kifogynál belőle, ahogy az lenni szokott.”

„Kösz, anya. Egy szent vagy.”

Mrs Daly integetve búcsúzott tőlük, de még el sem érték a kertkaput, amikor Joxer elkialtotta magát, „Jesszusom, hagytatok volna a kalapom nélkül elindulni,” majd visszaroht. Újabb integetés, Júdás is ott ugatott mellette. „Aztán nehogy megszöktessek valami vidéki csajokat,” kiáltotta. „Főleg azokat ne, amelyikek nemcsak imádkozni tudnak.”

Néhány percükbe telt kikerülni a látótávolságból és eljutni Canice-ig, ahonnan a 39-es busz megállójáig vezetett az útjuk. Joxer észrevette Keith összeszorított ajkaiból, hogy valamin rágódik. Az anyjára gyanakodott. „Mi bajod?” kérdezte arra gondolva, hogy jobb tisztázni a dolgot, mielőtt még nekivágnának az útnak. „Anyám mondott valamit?”

„Anyádnak ehhez semmi köze,” válaszolta Keith azt fontolgtva, letagadja, hogy bármi baja is lenne.

„Na, bökd ki, akkor meg mi a gond?”

„Te, Joxer. Igazi rohadék vagy, tudod?”

„Én? Miről beszélsz? Mit tettem? Csak mert elaludtam reggel?”

„Azt hagyjuk. Sokkal inkább arról van szó, hogy amikor tegnap este néhány fontot akartam kérni apámtól az útra, előjött a te telefonálgatásoddal. Amikor nevetve azt válaszoltam, igen, de te azt mondtad, csak föl akart húzni, akkorát üvöltött, majdnem lerobbant a helyéről az a kibaszott fejem, hogy én micsoda szarjankó vagyok, ha egy percig is elhittem, hogy ő ilyesmit mondott.”

„Komolyan,” hazudta Joxer, „tényleg ezt mondta. Na és mi az ábra, nincs elég pénz? Ezért nincs most nálad fazék?” kérdezte Joxer vihogva, és Keith hátizsákja felé biccentett.

„Ami azt illeti,” mondta Keith, „most belül van. És anyám megdobott pár fonttal, igaz, csak egy fél óra litánia után, hogy vigyázzak, nehogy erdőtűzet okozzak. Még egy dolog, mondtál bármit is anyámról a muterodnak?”

„Mivel kapcsolatban?”

„Elvisszel.”

„Kizárt. Nem tennék ilyet. És kizárt, hogy megtudta volna. Miért, mit mondott?”

„Hát, anyám idegeiről magyarázott.”

„Tutira mindenki tud anyád idegeiről. Az enyém is összetört. Úgy véli, valaki megölte Elvist, vagy megghasadt a szíve, amiért Priscilla elhagyta, és vitte a fele vagyont meg a gyereket.”

„Ja, az én anyám is ezt mondja,” mondta Mikey, amikor odaértek a megállóhoz. Lehajították hátizsákjaikat a földre; rádöbbenhettek, milyen nehezek is valójában. „Hogy van most anyukád?” kérdezte Mikey Keith-t: próbált minél érdeklődőbb hangon megszólalni, mindazonáltal nem zavarba hozni Keith-t a kérdéssel.

„Ah, nem fogjátok elhinni. Próbál miséket mondatni érte, és apám hiába magyarázza neki, hogy protestáns volt.”

Joxer kuncogni kezdett, majd gyorsan magyarázkodásba ment át, „Nem anyukádon röhögök, hanem a gondolaton; 'Ezt a misét Elvis lelki üdvösségének ajánljuk,' ha-ha-ha.”

Még Keith is nevetett, de Mikey rájuk parancsolt, „Gyorsan. A zsákokat, itt a busz.”

A busz bevitte őket a városba, azután végigsétáltak az O'Connell Streeten a Quaysig, hogy elkapjanak egy másik buszt, amelyikről leszállva már csak egy kisebb sétába telt eljutni a Naas autóútig. Mivel egy órányi stopolás után még senki sem állt meg nekik, kezdtek egymás agyára menni és azt fontolgatták, hogy szétváltnak, de Mikey-nak támadt egy ötlete. Akkor ugrott be neki, amikor kiszúrt egy kartondobozt az út szélén. Szétszaggatta három csíkra, kölcsönkérte Keith tollát, és mindhárom papírdarabra írt valamit. „Rajta, fiúk. Fogjátok az egyiket.” Mikey megtartotta a CORK feliratú csíkot. Joxer kapta a PLEASE, Keith pedig a THANKS felíratos papírdarabot.

„Szerinted ez beválik?” kérdezte Joxer.

„Hát, sosem tudjuk meg, ha csak ki nem próbáljuk.”

Fölálltak vonalban egymástól kis távolságra, és egyszerre stopoltak, három himbálódzó hüvelykujj a légben. Néhány perc múlva egy autó fékezett csikorogva mellettük, belülről pedig egy barátságos corks hang szólt ki, „Mallow-ba megyek. Nektek jó?”

Az autós ragaszkodott hozzá, hogy mielőtt még elindulnának, rakják be Keith hátizsákját a csomagtartóba, majd örömmel vágódtak be a kocsiba. Elindulás után így szólt, „Megmondom, fiúk, a THANKS tette. Nagyon jó. Még sose láttam ilyet.”

Domokos Tamás fordítása

A fordítás alapjául szolgált: *Slow Punctures*. Mount Eagle Publications Ltd. 1999.

A szerzőről: John Trolan 1960-ban született Dublinban, és Ballymun negyedében nőtt fel. A legkülönbözőbb munkákból élt. Drogfüggősége miatt családja Angliába menekült előle, ahová később ő is emigrált. Londonban kötött ki, ahol portásként és építőmunkásként dolgozott. Némi hajléktalan élet után a bristoli egyetemen tanult, ahol diplomát szerzett. Ma addiktológiai tanácsadó Stroudban, és a bristoli performansz-költészeti szcena aktív résztvevője.